

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

9 P-256/2019-136
(ranije Pu P-2905/2015, P-773/2014,
P-430/2011, P-263/2009)

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu Tamari Lakoseljac Benčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza MEDITERAN d.o.o. Rijeka, Marijana Stepčića 34, OIB: 49205768878, koju zastupa stečajni upravitelj Bogdan Veselinović, iz Omišlja, Put Stogate 38, poslovna adresa u Rijeci, Marijana Stepčića 34, protiv tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, kojeg zastupa punomoćnica Dora Hanžeković Žuža, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri d.o.o. Zagreb, Radnička cesta 22, radi naknade štete, nakon održane javne glavne rasprave, zaključene 9. prosinca 2020., u nazočnosti stečajnog upravitelja tužitelja i punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu održanom 21. siječnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„1. Nalaže se tuženiku da isplati tužitelju iznos od 798.245,29 kn sa zakonskom zateznom kamatom na ovaj iznos, tekućom od dana 21. veljače 2002. pa do isplate, u roku od 8 dana, i to zakonske zatezne kamate po kamatnoj stopi od 18% godišnje za period od 21. veljače 2002. do 30. lipnja 2002., po kamatnoj stopi od 15% godišnje za period od 1. srpnja 2002. do 31. prosinca 2007. (propisanima Uredbom Vlade Republike Hrvatske o visini stope zatezne kamate), za period od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. zakonsku zateznu kamatu prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za 8 postotnih poena, a za period od 1. kolovoza 2015. pa do isplate zakonsku zateznu kamatu koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.

2. Dužan je tuženik isplatiti tužitelju parnični trošak u roku od 8 dana, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena.“

II. Nalaže se tužitelju da tuženiku naknadi trošak postupka u iznosu od 27.466,78 kn u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troška postupka u iznosu od 33,22 kn.

Obrazloženje

Tužitelj MEDITERAN d.o.o. Marčana je protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Filijala Pula, 21. veljače 2002. podnio tužbu radi naknade štete iznosa od 428.356,68 kn.

U tužbi navodi da tužitelj MEDITERAN d.o.o. Marčana s RONHILLOM d.o.o. Zagreb sklopio Ugovor o prodaji duhanskih preradevina na veliko. Preduvjet za obavljanje djelatnosti po sklopljenom ugovoru bila je bankarska garancija neke od poslovnih banaka, pa da se tužitelj nakon blokade žiro - računa Croatia banke d.d. Zagreb, odlučio za poslovni odnos sa Zagrebačkom bankom d.d. Zagreb, Filijala Pula, kod koje je otvorio žiro - račun. Sa direktorom filijale Zagrebačke banke u Puli, da je dogovorio da će mu tuženik dati garanciju i kratkoročni kredit za obrtna sredstva u iznosu od 200.000,00 DEM kolika je sredstva prethodno koristio i kod Croatia banke d.d. Zagreb, a koji iznos mu je bio neophodan radi optimalnog poslovanja, tj. ostvarenja odgovarajuće zarade. No, objasnio je da je suradnja s tuženikom prekinuta višestrukim povredama ugovorenih obveza izvršenih od strane tuženika, a tuženik da mu je pričinio znatnu materijalnu štetu. Pojasnio je da je s tuženikom dogovorio poslovnu suradnju na način da je kod tuženika otvorio žiro - račun preko kojeg je usmjerio cjelokupno poslovanje, a zauzvrat mu je tuženik trebao dati bankarsku garanciju za posao s RONHILLOM d.o.o. te kratkoročne kredite za obrtna sredstva u ukupnom iznosu od 200.000,00 DEM. Naveo je, da je prema dogovoru, tužitelj izdao tuženiku na njegov zahtjev mjenicu s dospijećem po viđenju na iznos od 200.000,00 DEM, a temeljem koje je dana 26. travnja 1999. sklopio s tuženikom Ugovor o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine. Tim je ugovorom tužitelj, radi osiguranja, prenio svoje nekretnine upisane u Zemljišne knjige Općinskog suda u Puli, z.k. ul. 68, k.o. Marčana kč. br. 280/1 i kč. br. 1029/1, u fiducijarno vlasništvo tuženika koje su bile procijenjene po sudskom vještaku na iznos od cca. 350.000,00 DEM. Na temelju sklopljenog Ugovora o osiguranju od 26. travnja 1999. tužitelj je dobio od tuženika 43.747,00 DEM po Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 27. travnja 1999., te 350.000,00 kn, po Ugovoru o izdavanju garancije br. 93/99 od 27. travnja 1999., tj. ukupno da je koristio 133.953,18 DEM odnosno za 66.046,82 DEM manji iznos od ugovorenog. Istaknuo je da je očekivao da će koristiti po osnovi garancije i kredita ukupan iznos od 200.000,00 DEM kako je to ugovoreno u Ugovoru o osiguranju od 26. travnja 1999. Ustvrdio je da je od tuženika tražio ispunjenje obveze iz Ugovora od 26. travnja 1999., tj. da mu da na korištenje ukupan iznos od 200.000,00 DEM što da mu tuženik nije htio dopuniti, a iznos koji je koristio po osnovi garancije i po osnovi kratkoročnog kredita da je bio premalen za pozitivno poslovanje tužitelja, što je tuženik znao pa da ga je tako tjerao na poslovanje s gubitkom. Prema njegovom mišljenju, tuženik da je protuzakonito onemogućio tužitelju da koristi iznos od 66.046,82 DEM odnosno 256.261,66 kn, a da je znao da tuženik neće ispoštovati svoju ugovornu obvezu ne bi s njim stupio u poslovni odnos. Nadodao je da je u obavljanju djelatnosti imao godišnji koeficijent obrtaja robe 17, uz ugovoreni rabat od 11% odnosno čisti rabat od 2,5%. Da je mogao koristiti puni iznos po mjenici ostvario bi dodatni godišnji promet od 4.356.448,20 kn, pa je za dvije godine poslovanja s tuženikom oštećen na ime izgubljene dobiti za iznos od 217.822,40 kn. Nadalje, objasnio je da je za vrijeme suradnje koristio kratkoročne kredite za obrtna sredstva, na način da se početni kratkoročni kredit nakon isteka roka prolongirao sklapanjem drugog ugovora na isti iznos. Po tim kreditima isplaćivale su se samo kamate, tromjesečno, dok se glavnica prenosila na slijedeće ugovorno razdoblje, sve dok tužitelj ne bude u mogućnosti vratiti glavnicu uz uvjet da uredno podmiruje ugovorne kamate, kakav način suradnje da je trajao sve do 2001. Ustvrdio je da se u cijelosti pridržavao svoje ugovorne obveze, uredno podmirujući sve kamate, a glavnica da se prolongirala sklapanjem ugovora na slijedeće razdoblje. Početkom 2001. odlučio je vratiti glavnicu postepenim smanjivanjem iznosa duga, te je dana 15. siječnja 2001. uplatio u korist tuženika iznos od 4.410,12 kn na ime povrata dijela glavnice. To znači

da u trenutku povrata dijela glavnice nije imao nikakvog duga prema tuženiku po osnovi kamata. No, tuženik da mu nije umanjio glavnicu po kratkoročnom kreditu, već je protivno ugovoru i propisima, iznos koji je uplatio, uračunao u kamatu za slijedeće ugovorno razdoblje, a na taj mu je način prouzročio materijalnu štetu u visini ugovorenih kamata (11%) na vraćeni iznos glavnice, odnosno iznos od 4.410,12 kn za razdoblje od 15. siječnja 2001. do 21. veljače 2002., koja šteta da iznosi 534,28 kn. Nadalje, naveo je i da je s tuženikom sklopio Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom za financiranje povremenih potreba u obrtna sredstva, dana 16. veljače 2001. broj 3200500104 (u nastavku teksta Ugovor o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001.), na iznos od 50.000,00 DEM te rok povrata od 30 dana, pa je kredit dospijevao na naplatu dana 18. ožujka 2001. Radi osiguranja povrata kredita da je potpisao i ovjerio kod javnog bilježnika Izjavu o zaplijeni računa (običnu zadužnicu) koju je prethodno sačinio tuženik. Ustvrdio je da je unatoč tome što je obveza po navedenom kratkoročnom kreditu trebala dospjeti na naplatu tek 18. ožujka 2001. tuženik u svrhu naplate navedenog kredita blokirao žiro račun tužitelja s iznosom od 196.900,00 kn dana 22. veljače 2001. To znači da je tuženik pokrenuo postupak prisilne naplate kredita koji nije dospio na naplatu, jer je prolongiran sporazumom između stranaka sklopljenog u pismenom obliku čime da je protuzakonito blokirao žiro-račun tužitelja. Posljedica toga bila je potpuna nesposobnost tužitelja za daljnji nastavak poslovanja, a RONHILL d.o.o. naplatio je bankarsku garanciju od tuženika, što je sve izazvalo potpuni kolaps u poslovanju tužitelja te njegovu potpunu propast. Napomenuo je da je pokušao dogovoriti s tuženikom reprogramiranje kredita, na što tuženik nije pristao. Obzirom da je do blokade žiro-računa došlo protuzakonito, pretrpio je znatnu materijalnu štetu u vidu izgubljene dobiti od početka blokade do podnošenja ove tužbe a koja sveukupno iznosi 210.000,00 kn. Slijedom svega navedenog predložio je sudu da presudom naloži tuženiku da mu naknadi pričinjenu štetu po osnovi izravnog kršenja ugovornih obveza i to iznos od 217.822,40 kn po osnovi izgubljene dobiti na temelju ugovorenih sredstava za koja je tužitelj dao garanciju, a ista nije koristio, iznos od 534,28 kn po osnovi više naplaćenih kamata radi neuračunavanja povrata dijela glavnice, te iznos od 210.000,00 kn na ime izgubljene dobiti radi protuzakonite blokade žiro-računa, odnosno ukupno 428.356,68 kn s pripadajućim kamatama te troškovima postupka.

Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega istaknuo da ne može biti pasivno legitimiran kao Zagrebačka banka d.d. Filijala Pula, jer da poslovnica nije pravni subjekt. Tuženik je osporio tužbu i tužbeni zahtjev. Ustvrdio je da se Ugovorom o osiguranju od 26. travnja 1999. solemniziranog po javnom bilježniku Dolores Peruško nije obvezao plasirati sredstva ili odobriti garanciju u ukupnom iznosu od 200.000,00 DEM, niti to ni na koji način proizlazi iz Ugovora. Ugovorom je pravomoćno i ovršno utvrđeno potraživanje tuženika prema tužitelju do 200.000,00 DEM. Tužitelj je pak mjenicu izdao isključivo u svrhu naplate tražbina koje bi tuženik imao prema tužitelju u roku važenja mjenice. Izjavio je da tužitelj nije dostavio pravnu osnovu iz koje bi bilo vidljivo da ima kakvo dospjelo potraživanje prema tuženiku, obzirom da iz Ugovora o osiguranju od 26. travnja 1999. ne proizlazi nikakva tražbina tužitelja u odnosu na tuženika. Ustvrdio je da je s tužiteljem zaključio Ugovor o kratkoročnom kreditu na iznos od 43.747,00 DEM i Ugovor o izdavanju garancije broj 93/99 na iznos od 350.000,00 kn, a tako ugovorena sredstva i plasirao je tužitelju. Tužitelj međutim nikada nije vratio sredstva koja je uzeo od tuženika u vidu kredita, pa da je tražbina tuženika prema tužitelju na dan 30. studenog 2001. iznosila 475.792,19 kn i 36.862,07 DEM, radi čega da je tuženik predložio prisilnu naplatu svoje tražbine. Upozorio je da je banka Ugovore o kreditima i garancijama dužna sklapati u pisanoj formi, pa da je tužitelj dužan i dostaviti dokaze u tom smislu. Nadalje, naveo je da je tužitelj u trenutku uplate dana 15. siječnja 2001. bio dužan dospjele kamate obračunate s danom 31. prosinac 2000., čiji je rok za plaćanje bio do 15. siječnja 2001., tvrdeći da je uplatu

tužitelja uračunavao na način određen pozitivnim propisima. Tuženik je istaknuo da s tužiteljem nikada nije zaključen Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom za financiranje u obrtna sredstva na dan 16. veljače 2001., na iznos od 50.000,00 DEM. Dokaz tome je što i tužitelj nije dostavio dokaz o navedenom. Naveo je da su doista pregovarali o zaključenju navedenog ugovora, čime bi se stvarno reprogramirale obveze tužitelja, na način da bi se dospjela tražbina pretvorila u nedospjelu, pri čemu bi tuženik obračunavao i naplaćivao ugovornu kamatu, a ne više zateznu. U tom smislu tužitelj da je i dostavio ovjerenu izjavu o zaplijeni računa. Ustvrdio je da međutim nije zaključio novi ugovor s tužiteljem, jer tužitelj nije bio u mogućnosti podmiriti svoje obveze s osnova kamata i naknada, a rizičnost plasiranja novih sredstava procijenio je kao neprihvatljivu. Stoga, je naveo da nije točna tvrdnja tužitelja da je nezakonito izvršio blokadu. Ukazao je na očevidnik o redosljedu plaćanja od 19. ožujka 2001., iz kojeg je vidljivo da je račun blokiran temeljem izjave o zaplijeni računa ovjerene pod poslovnim brojem OU-743/01, dok je Izjava o zaplijeni računa od 16. veljače 2001. ovjerena pod poslovnim brojem OU-1661/01. Slijedom toga predložio je da sud odbije tužbeni zahtjev.

U podnesku od 20. svibnja 2002., tuženik je ponovio da ne raspolaže Ugovorom o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001., iz razloga što isti nikada nije zaključen. Ustvrdio je da je nesporno da je s tužiteljem bio u pregovorima o odobravanju novog kredita, kojim bi se novelirala dospjela obveza tužitelja, ali da tužitelj nije dostavio instrumente osiguranja koji su se od njega tražili kao preduvjet za odobravanje kredita. Naime, iz izjave o zaplijeni računa da je vidljivo da je ista datirana s datumom 16. veljače 2001., dakle na dan kada je Ugovor i trebao biti zaključen, ali da je tužitelj istu ovjerio tek 5. ožujka 2001., a nakon toga dostavio je tuženiku. Time da su neistiniti navodi tužitelja da bi temeljem iste bila izvršena blokada žiro-računa tužitelja. Obrazložio je da bi plasiranje kredita prije ishoda valjanih instrumenata predstavljalo prekršaj, u smislu odredbe čl. 42. Zakona o bankama. Iz tužiteljevih tvrdnji bi tako proizašlo da je tuženik usprkos tome što čini prekršaj, navodno zaključio Ugovor o kreditu, propuštajući ishoditi osiguranje tražbine, a zatim nije isplatio sredstva iz kredita (koji nikada nije zaključen). Rezimirao je da su stranke 17. siječnja 2001. zaključile Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200474292, s rokom dospeljeća mjesec dana, da je dana 16. veljače 2001. dospjela obveza iz tog kredita, da je tužitelj tražio odobrenje novog kredita, no nije dostavio tražene instrumente osiguranja, da je 22. veljače 2001. tuženik pokušao naplatiti svoje dospjelo potraživanje temeljem Izjave o zaplijeni računa ovjerene radi osiguranja tražbine iz kredita od 17. siječnja 2001., da je 5. ožujka 2001. tužitelj pred javnim bilježnikom ovjerio i nakon toga dostavio tuženiku Izjavu o zaplijeni računa kao instrument osiguranja za Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 16. veljače 2001. koji je trebao biti zaključen 26. travnja 2001., da je 23. ožujka 2001. tuženik platio po garanciji za tužitelja iznos od 400.000,00 kn u korist RONHILLA, te da 30. studenog 2001. ukupno dospjelo potraživanje prema tužitelju iznosi 38.862,07 DEM i 475.792,19 kn. Nadodao je da je tijekom prosinca 2001. obavijestio tužitelja da će, ukoliko dobrovoljno ne podmiri dugovanje, pokrenuti postupak prisilne naplate, što je tijekom veljače 2002. i učinio.

Podneskom od 31. svibnja 2002. tužitelj se očitovao na navode tuženika ističući da je Ugovor o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001. sklopljen, iako to tuženik negira. Ustvrdio je da je isti zaključen dana 16. veljače 2001. kada su isti potpisale obje stranke, te da se radi tipskom ugovoru tuženika posve identičnog sadržaja kao što je Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 17. siječnja 2001., a iz sadržaja tog ugovora da ne proizlazi da bi ugovor bio ništav u slučaju da tužitelj ne da tuženiku instrumente osiguranja, odnosno da u tom slučaju Ugovor ne bi bio sklopljen. Također je ustvrdio da nije točno da nije dostavio tuženiku instrumente osiguranja. Ukazao je na točku 6 tipskog ugovora od 17. siječnja 2001. u kojoj se navode instrumenti osiguranja naplate. Obrazložio je da se iz

iste točke ugovora stječe dojam da su prilikom sklapanja ugovora od 17. siječnja 2001. dati svi navedeni instrumenti osiguranja plaćanja, no da to nije tako, jer da tužitelj prilikom sklapanja ugovora od 17. siječnja 2001. nije dao tuženiku niti jedan instrument osiguranja plaćanja, već da su određeni instrumenti samo dani ranije, dok neki nisu niti dani. No, neovisno o tome ugovor o kratkoročnom kreditu od 17. siječnja 2001. da je sklopljen, a identična situacija da je i s ugovorom od 16. veljače 2001. Tužitelj je ukazao da je tuženik prešutio činjenice da su bili u kontinuiranom poslovnom odnosu od travnja 1999., da su ugovori o kratkoročnim kreditima sklapani prvo na tri, a potom na rok od 30 dana u neprekidnom nizu od četiri mjeseca, a zatim na rok od 30 dana zaključno s ugovorom od 16. veljače 2001., da tužitelj po prethodnim ugovorima nije vršio povrat novca, niti da je tuženik vršio isplatu plasiranjem sredstava po novim ugovorima, već da se radilo o početnoj svoti od cca. 43.000,00 DEM koja je dana tužitelju kao kratkoročni kredit još u travnju 1999., tj. o nekoj vrsti novacije, da je ta faktična novacija ugovora vršena protuzakonito, jer da u novim ugovorima o kratkoročnim kreditima nije navedeno da se istim novelira prethodni ugovor. Po njegovom mišljenju, tuženik je postupao na taj način vjerojatno iz razloga jer kod klasične novacije ugovora ne bi imao pravo na aktiviranje novog kredita. Osim toga na opisani način tuženik da je na teret tužitelja stekao dodatnu zaradu do čak 24 %. Osim opisanog, naveo je da preduvjet za sklapanje ugovora o kratkoročnom kreditu odnosno za pravovaljanost istog nije bilo davanje izjave o zaplijeni računa, što je razvidno iz činjenice da po ugovoru o kratkoročnom kreditu od 17. siječnja 2001. tuženik nije tražio od tužitelja izjavu o zaplijeni računa, niti je tražio po svim prethodno sklopljenim ugovorima, već samo po nekima. Stoga je i ustvrdio da je zaključen ugovor o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001.

Tužitelj u podnesku od 1. listopada 2002. ostaje kod svoje tvrdnje da je blokada žiro-računa izvršena protuzakonito. Ističe kako iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 17. siječnja 2001. proizlazi da je tužitelj bio dužan vratiti kredit do 2. ožujka 2001., dok iz izjave o zaplijeni računa OV-743/01 proizlazi da je ovjera izvršena 31. siječnja 2001., a da je blokada žiro-računa tužitelja uslijedila 22. veljače 2001., tj. prije isteka roka vraćanja predmetnog kredita. Stoga je ustvrdio, da blokada žiro-računa nije mogla biti izvršena niti na temelju izjave o zaplijeni računa OV-743/01 od 31. siječnja 2001. No, ustvrdio je da, sve i da je potraživanje po ugovoru od 17. siječnja 2001. dospjelo na dan blokade, blokada da se nije mogla izvršiti zbog novacije tog kredita, izvršene 16. veljače 2001. Tužitelj da je u podnesku dao prikaz sklopljenih ugovora o kratkoročnom kreditu. Tako je naveo da je prvi ugovor sklopljen dana 27. travnja 1999., koji je ugovor, po dogovoru s tuženikom, istekom roka na koji je sklopljen produžen, automatizmom. Sadržaj ugovora pripremao je tuženik. Ugovori su se zaključivali pod istim uvjetima kao i prethodni, a na taj je način tužitelj sklopio ukupno osam ugovora, sve do spornog ugovora. Zadnji, sporni ugovor od 16. veljače 2001. da je sklopljen istim automatizmom kojim su sklopljeni i prethodni ugovori. Ukazao je da je riječ o međusobno povezanim ugovorima što ukazuju i činjenice da po prethodnim ugovorima nije vršen povrat novčanih sredstava (glavnice), već je po istima tužitelj samo plaćao kamatu, a glavnica se prolongirala, te da tuženik po novom ugovoru nije nikada isplaćivao tužitelju iznos kredita na žiro-račun već se transakcija vršila na način da je prethodni kredit zamijenjen novim ugovorom. Ustvrdio je da je takav način poslovne suradnje dogovoren na samom početku, 26. travnja 1999. kada je zaključen ugovor o osiguranju novčane tražbine. Po tom ugovoru tražbina je dospjela na naplatu najkasnije do 26. travnja 2001., jer je ugovor o osiguranju zaključen na razdoblje do 26. travnja 2001., do kada se tuženik obvezao da tužitelja kreditira odnosno daje bankarsku garanciju do iznosa osiguranja (200.000,00 DEM) te je do tada (26. travnja 2001.) bilo i dogovoreno kreditiranje putem kratkoročnih kredita, na prethodno opisani način tj. da se početni kredit od 27. travnja 1999. prolongira putem ugovora o kratkoročnim kreditima, s time da taj prolongat trebao trajati do 26. travnja 2001., kada je

tužitelj dužan vratiti tuženiku iznos kredita. Stoga da se tužitelj nije trudio prije 26. travnja 2001. vratiti glavnici. Istaknuo je da je navedenim automatizmom tuženik 16. veljače 2001. tužitelja pozvao na sklapanje ugovora o kratkoročnom kreditu, s time što je zadržao obje kopije ugovora, vjerojatno u svrhu pribavljanja izjave o zaplijeni računa kojom se osigurava novčana tražbina po tom ugovoru. Naglasio je da je tuženik sam sačinjavao, ne samo ugovore o kratkoročnom kreditu, već i izjave o zaplijeni računa, a javni bilježnik je samo ovjeravao potpis zakonskih zastupnika na izjavama koje mu je donosio zakonski zastupnik tužitelja. Ustvrdio je da je tako i izjava o zaplijeni računa, ovjerena 5. ožujka 2001. autentični dokument sačinjen po tuženiku. Ista je izjava sačinjena temeljem ugovora o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001., pa je naveden broj kredita. Tužitelj je naglasio da ako je izjava o zaplijeni računa instrument osiguranja plaćanja novčanih obveza, po ugovorima o kratkoročnim kreditima, na koje se te izjave odnose, ugovori o kratkoročni kreditima ne bi se smjeli sklopiti prije ispunjenja te pretpostavke. To se pravilo u praksi nije poštivalo, pa su neki ugovori o kratkoročnim kreditima sklapani i po 15 dana prije ovjere izjave o zaplijeni računa, kao npr. ugovori o kratkoročnom kreditu od 28. kolovoza 1999., od 28. veljače 2000., od 14. travnja 2000., od 17. listopada 2000. i od 17. siječnja 2001. Istaknuo je da su se ugovori o kratkoročnim kreditima na taj način smatrali sklopljenim onoga dana kada su bili potpisani bez obzira što su izjave o zaplijeni računa dane naknadno, a sve iz razloga jer su postojali i drugi instrumenti osiguranja. U suprotnom, smatra da je tuženik tužitelja doveo u zabludu glede valjanosti ugovora, što nije, jer su se svi ugovori smatrali valjanim, bez obzira kada je ovjerena izjava. Tužitelj, u prilog svome navodu, da je postupanje tuženika protuzakonito, ukazao je i na činjenicu da izjava o zaplijeni računa OV-743/01 glasi na 50.000,00 DEM, dok ugovor o kratkoročnom kreditu po kojem je ta izjava izdana glasi na iznos od 43.680,51 DEM. Nadodao je da u trenutku blokade postojao samo dug u visini glavnice od 43.680,51 DEM, koji u trenutku blokade žiro-računa nije dospio. Iz toga slijedi da je blokada izvršena u prekomjernom iznosu za 6.319,49 DEM.

U podnesku od 25. ožujka 2003. tuženik je objasnio da u vrijeme odobravanja reprograma tužitelju, u domeni poslovanja s pravnim osobama nije imao pisani interni akt kojim je bila uređena procedura prilikom zaključenja prolongata Ugovora o kreditu, niti proceduru koja se odnosila na predaju izjave o zaplijeni računa. Objasnio je da je tužitelj blokiran 22. veljače 2001., jer je tražbina tuženika prema tužitelju temeljem ugovora o kratkoročnom kreditu dospjela na plaćanje 16. veljače 2001., a nije bilo reprograma kredita. Iznos od 196.900,00 kn da predstavlja protuvrijednost dospjele, a nenaplaćene glavnice u DEM i dospjele, a nenaplaćene kamate na dan blokade. Nadalje, u cijelosti je prigovorio istinitosti iskaza zakonskog zastupnika tužitelja, obrazlažući da je svrha ugovora o osiguranju od 26. travnja 1999. bila osiguranje tražbine tuženika do iznosa navedenog u ugovoru u razdoblju od 26. travnja 1999. do 26. travnja 2001., a predstavlja ukupan iznos za koji su osigurane tražbine koje tuženik ima u tom razdoblju. Osim toga, naveo je da tužitelj ističe da je dao osiguranje od 200.000,00 DEM na privatnoj imovini zakonskog zastupnika tužitelja, međutim, da je u tijeku postupak u povodu tužbe supruge vlasnika tužitelja, radi pobijanja djela sporazuma o osiguranju kojim je kao osiguranje dana ta nekretnina i u kojem je zakonski zastupnik tužitelja već na prvom ročištu priznao tužbeni zahtjev. Ukazao je da iz isprava priloženih spisu vidljivo je da u vrijeme kada je tuženik tražio reprogram kredita, isti više nije imao nikakvu kreditnu sposobnost. Tužitelj nije raspolagao niti drugom imovinom osim novčanih sredstava na svojem žiro-računu. U trenutku blokade više nije imao imovine, a u roku oko mjesec dana dospijevalo je na naplatu oko 900.000,00 kn, što znači da u vrijeme kada je tužitelj tražio reprogram, već je nastupila prezaduženost i prijeteca nesposobnost za plaćanje. Naveo je i da su u danima nakon što je zatražio naplatu svoje tražbine kratkoročnog kredita, na naplatu dospjele i tražbine RONHILLA d.o.o. u iznosu od 335.218,50 kn, pa sve da je i odobren reprogram kratkoročnog

kredita, iznos tog kredita ne bi pokrивao iznos kupljene robe. Istaknuo je da je tužitelj loše poslovaо, što je i dovelo do prezaduženosti, nesolventnosti i nelikvidnosti. To da je vidljivo i iz poziva za plaćanje po garanciji koju je izdao u korist Ronhilla d.o.o. Zaključio je da je navedeno dokaz da tužitelj nije imao uvjeta za kreditiranje. Oспорio je tvrdnju tužitelja da se kredit reprogramirao automatizmom. Reprogram je odobравan svo vrijeme dok je bilo naznaka da tužitelj može vratiti plasirana sredstva.

Tužitelj je u podnesku od 6. svibnja 2003. prije svega označio naziv tuženika na način da sada glasi Zagrebačka banka d.d. Zagreb. Ukazao je na iskaz svjedoka Robija Brumnića iz kojeg proizlazi da je tuženik redovito prolongirao kratkoročne kredite pravnim osobama koje su otplaćivale kamate, ističući da je do trenutka blokade žiro-računa uredno otplaćivao svu ugovorenu kamatu, pa nije bilo niti jednog valjanog razloga, da se redovito poslovanje tuženika promijeni u odnosu na tužitelja. Naveo je da među strankama ne bi trebalo biti sporno da je Ugovor o osiguranju od 26. travnja 1999. bio temelj za sklapanje Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 27. travnja 1999. i Ugovora o izdavanju garancije br. 93/99 od 27. travnja 1999., odnosno da je tuženik po oba osnova tužitelju dao protuvrijednost u iznosu od 133.953,18 DEM. No, već iz same činjenice da mu tuženik nije osigurao ugovoreni iznos, odnosno da mu je omogućio korištenje iznosa koji je za 66.046,82 DEM manji od ugovorenog, proizlazi da tuženik nije poštiуao Ugovorom preuzetu obvezu. Istaknuo je da je potpisao temeljni i sve druge ugovore u dobroj vjeri te da je izvršavaо ugovorom preuzete obveze prema tuženiku, a u trenutku sklapanja ugovora nije imao razloga ne vjerovati da tuženik neće izvršavati svoje ugovorne obveze. Dokaz tome je što je zakonski zastupnik tužitelja u cilju osiguranja povrata novčane tražbine tuženika, u fiducijarno vlasništvo tuženika, prenio svoje nekretnine, koje su u trenutku prijenosa bile višestruko vrijednije od tražbine tuženika. Ustvrdio je da upravo na postupanju tuženika protivno ugovorom preuzetim obvezama, kako u pogledu visine iznosa kojeg je trebao plasirati tužitelju, tako i u pogledu roka dospijeća, temelji svoj osnov potraživanja štete prema tuženiku. Naveo je da mjеnica na iznos od 200.000,00 DEM nije proizvoljno niti paušalno određena već je temeljena za dobivanje bankarske garancije u iznosu od 606.000,00 kn prema prometu tužitelja iz prethodnog razdoblja i iznosa od 170.000,00 kn na ime povrata kredita Croatia banci. Dakle, iznos od 200.000,00 DEM rezultat je analize potreba za normalno poslovanje, a kako je taj iznos izostao, izostalo je i normalno poslovanje. Objasnio je da je izostao ekvivalent između činidbe (vrijednost nekretnine) i protučinidbe (bankarska garancija i kredit), a to se ne bi dogodilo da tužitelj nije imao čvrsta pisana i usmena jamstva, jer bi u protivnom tužitelj tražio drugu poslovnu banku koja bi ga pratila u njegovom poslovanju. Naveo je da šteta koju trpi nije prestala trenutkom utuženja već ona traje i dalje, a konačni iznos će moći precizirati tek po izvršenom financijskom vještačenju kojeg je predložio.

Tuženik je u podnesku od 30. svibnja 2003. obrazložio da ako se klijentima koji uredno plaćaju kamate omogućava reprogram, to ne znači da prilikom novacije na strani klijenta ne trebaju biti ispunjeni i opći uvjeti za odobrenje kredita. Takvo postupanje tuženika da je vidljivo iz odredaba zadnjeg reprograma od 16. siječnja 2001. koji je za razliku od prijašnjih šest novacija zaključen na rok od 30 dana, a ne 90 dana. Skраćenje roka dospijeća upućuje na promjenu u poslovnom odnosu banke i klijenta, koja je posljedica lošeg ekonomskog i financijskog stanja tužitelja u određeno vrijeme prije tog reprograma.

Podneskom od 2. rujna 2003. tužitelj je dopunio prethodne navode i tužbu. Pojasnio je, da je teretni otpis odnosno prijenos vlasništva nekretnina k.č. 280/1 i k.č. 1029/1 obavljen radi osiguranja tražbine kredita i bankarske garancije u iznosu od 200.000,00 DEM ili u protuvrijednosti 776.000,00 kn, od čega 169.738,36 kn za kredit i 606.261,64 kn bankarske garancije, sa rokom otplate do 26. travnja 2001., a isti obvezuje obje stranke za istovremenim

ispunjavanjem preuzetih obveza, u smislu pravičnih odnosa uzajamnih davanja po Zakonu o obveznim odnosima (ZOO). Osporio je tvrdnju tuženika da vrijeme obavljanja reprograma tužitelju, nije imao pisani interni akt kojim je bila uređena procedura prilikom zaključenja prolongata Ugovora o kreditu i proceduru koja se odnosila na predaju Izjave o zapljene računa. Naime, tuženik da je još od veljače 1997. imao pisanu uputu o postupku po kojoj su se odobrali krediti pravnim osobama zasnivanjem hipoteke na nekretnini uz sudjelovanje javnih bilježnika. Naveo je da po njegovom mišljenju, tuženik nije ispoštovao istu uputu za sklapanje Ugovora o kreditu zasnovan na založnom pravu, jer je protivno istoj s tužiteljem sklopio predmetni Ugovor o osiguranju od 26. travnja 1999., kad u momentu, sklapanja, uprava tuženika takvu, odluku nije donijela. Ustrajao je na tvrdnji da osnovni ugovor od 26. travnja 1999. ima uz sebe u korelaciji dva ugovora i to Ugovor o kreditu i Ugovor o bankarskoj garanciji od 27. travnja 1999., kao njegovi sastavni dijelovi, jer su odobreni i sklopljeni po istoj osnovi tj. zasnivanjem založnog prava na nekretninama hipoteke, odnosno uknjižbom prijenosa vlasništva nekretnina k.č. 280/1 i k.č. 1029/1 u korist tuženika, sukladno uputi banke iz veljače 1997. i čl. 36. ZOO-a. Naveo je da isti, po tim osnovama, zahtijevaju osiguranje novčane tražbine ekvivalentne protučinidbe u ukupnom iznosu od 200.000,00 DEM. Nadalje, ukazao je, da tri ugovora o izdavanju bankarske garancije i osam ugovora o kreditu nisu solemnizirani kod javnog bilježnika kako to zahtjeva uputa banke iz veljače 1997.. Ustvrdio je da mu je stoga onemogućeno da preuzme sklopljeni ugovor o kreditu od 16. veljače 2001. Dokaz da je taj ugovor odobren i sklopljen, je i dopis tuženika od 16. veljače 2001., u kojem je obračunata naknada po tom kreditu. Tužitelj je u podnesku nabrojio po njegovom mišljenju insinuirane i iskrivljene činjenice od strane tuženika, smatrajući ih irelevantnim za rješavanje ovog predmeta. Pojasnio je da je tijekom suradnje očekivao od tuženika da do kraja ispuni svoju preuzetu obvezu tj. da ispuni obavezu nerazmjernog ekvivalenta protučinidbe u iznosu od 256.261,66 kn po Ugovoru od 26. travnja 1999. Njegovo očekivanje po tom ugovoru da se nije dogodilo, pored toga što je tuženik bio bez rizika za naplatu, jer je imao znatno veću vrijednost nekretnina u posjedu u odnosu na ugovor. Izostavljenim nerazmjernim ekvivalentom protučinidbe tuženik da je ograničavao tužitelja u razvoju prometa i zarade, i tjerao ga da posluje s gubitkom. Objasnio je da je reprogram pokrenut od strane tužitelja po blokadi računa tužitelja tj. na jesen 2001., potom u osobnom kontaktu s tuženikom, s namjerom da se s istim, temeljem rada, nastala šteta otkloni ili znatnije smanji, uz uvjet da tuženik ispuni svoju obvezu do kraja sa ekvivalentom protučinidbe po pravičnosti, uzajamnim davanjima po ugovoru od 26. travnja 1999. Naveo je da se istovremeno tražilo od tuženika i da se izda brisovno očitovanje za nekretninu k.č. 1158/1 temeljem koje je izdana nova bankarska garancija od 50.000,00 kn od 16. kolovoza 1999. Kako je tuženik po blokadi računa tužitelju naplatio iznos od 52.581,57 kn i nije odobrio reprogram, tužitelj nije imao nikakvu mogućnost da se šteta otkloni ili smanji. Osim toga, tuženik da još uvijek nije izdao brisovno očitovanje za k.č. 1158/1 u korist tužitelja, s obrazloženjem da tužitelj nema imovine za novu bankarsku garanciju, da nije dobio bankarsku garanciju neke druge banke. Nadodao je da je tuženik istovremeno, dopisom od 11. siječnja 2001. posredno i tiho obavijestio tužitelja o već pokrenutom ovršnom postupku nad obiteljskom kućom zakonskog zastupnika tužitelja. Prema mišljenju tužitelja, budući da se ne osjeća krivim za nastalu štetu i da se kao dužnik oslobodi od iste, jer je na vrijeme ispunio svoju obvezu, tuženik je taj koji treba naknaditi štetu, jer nije ispunio svoju obvezu prema dužniku po Ugovoru o osiguranju od 26. travnja 1999. Nadalje naveo je da, pridržavajući se fiksnog roka dospijeca, 26. travnja 2001., kao bitnog sastojka ugovora, na vrijeme je po pozivu banke plaćao obračunatu kamatu na kraju tekućeg mjeseca po dospijecima prolongata i započeo s otplatom glavnice kredita bez poziva banke. Ustvrdio je da je bio u otežavajućem položaju, te spriječen da u cijelosti vrati kredit, ne samo radi osnovano očekivane izmakle koristi zbog izostavljenog prekomjernog oštećenja pri uzajamnim davanjima

oko 42% bankarske garancije, nego i radi nemogućnosti ispunjenja obveze kredita zbog prijevremene blokade računa, tj. u vrijeme kada kredit još nije dospio do fiksnog roka 26. travnja 2001., predmetnog ugovora od 26. travnja 1999. Naveo je da je očekivao realnu izmaklu korist da je bilo normalnog poslovanja tj. da se nisu dogodile štetne radnje od strane tuženika. Tužitelj je iznio izračun izmakle koristi temeljem Ugovora o prodaji duhanskih prerađevina od 21. travnja 1999., vremenskih promjena cijena u 1999. i 2000., a iste koristeći u suradnji s maloprodajnim kupcima u veleprodaji cigareta do blokade računa. Tako je na osnovu sveukupnog zbroja po osnovi prekomjernog oštećenja i nezakonite blokade dobio izračun izmakle dobiti koji iznosi 798.245,29 kn. Tužitelj je sukladno istom izračunu povećao tužbeni zahtjev s prvobitnih 428.356,68 kn na 798.245,29 kn.

Podneskom od 6. listopada 2003. tuženik je obrazložio da eventualna obveza banke za davanje kreditnih sredstava nastaje sklapanjem ugovora o kreditu, a ne ugovora o osiguranju kredita. Fiducijarni prijenos vlasništva na nekretnini da je izvršen isključivo u svrhu osiguranja tadašnjih i budućih tražbina koje bi tuženik mogao imati prema tužitelju s osnova davanja kredita, izdavanja bankarskih garancije, akreditiva itd. Nadalje, prijenos prava vlasništva fiducijom da je izvršen radi osiguranja tražbine tuženika prema tužitelju, a do pune realizacije fiducija može doći tek ukoliko dužnik zakasni s ispunjenjem osigurane tražbine. Tek tada, ukoliko bi prodajom bio ostvaren iznos veći od tražbine predlagatelja, taj bi iznos bio vraćen protivniku, što znači da prijenos vlasništva nije izvršen radi povrata budućih tražbina, već radi osiguranja da će buduće tražbine biti vraćene u roku. Što se tiče upute o postupku osiguranja tražbine zasnivanjem hipoteke na nekretninama uz sudjelovanje javnog bilježnika, naveo je da je riječ o uputi koju, kako joj to već ime govori, nije moguće primijeniti na konkretan slučaj. Uputom se ne propisuje obveza banke da kao instrument osiguranja isključivo pribavlja založno pravo, a ne fiduciju. Vezano za dopis od 16. veljače 2001., objasnio je da navod „da je kredit odobren“ znači da je kreditni odbor odlučio o mogućnosti da se klijentu, eventualno odobri zatraženi kredit, a radi čega je klijentu i obračunata naknada te predana zadužnica. Kako društvo MEDITERAN d.o.o. nije bio u mogućnosti podmiriti svoje dospjele obveze prema tuženiku s osnova kamata i naknada, te povećane rizičnosti, a s obzirom da nije dostavio ovjerene zadužnice kao mjere osiguranje, jer da je ovjera kod javnog bilježnika učinjena 5. ožujka 2001., banka da je s 22. veljače 2001. blokirala račun društva MEDITERAN d.o.o.

U podnesku od 22. listopada 2003. tužitelj je ustrajao u navodima da nije bilo osnova za blokadu, jer nisu bili istekli rokovi. Naveo je da je točna tvrdnja tuženika da dopis o odobrenom kreditu nije potvrđen pečatom, no isti je dopis da je pisan na memorandumu tuženika, na kojem su potpisi službenih osoba, a osim toga niti jedan prethodni dopis od strane tuženika nema pečata, a ipak je po njemu uredno postupljeno, kao primjerice dopis kojim je izvršena prva blokada. Nadodao je i da je drugu blokadu tuženik izvršio 2. travnja 2001., navodno zbog bankarske garancije u iznosu od 400.000,00 kn, po dva ugovora o izdavanju garancije od 27. travnja 1999. i 16. kolovoza 1999. Nadalje, potvrdio je da nije uplatio iznos od 346,38 kn, što predstavlja bankovne manipulativne troškove, iz razloga što obavijest o potrebi plaćanja nije zaprimio, ističući pritom da je 16. veljače 2001. njegov račun bio pozitivan, te drži šikanoznim postupanje tuženika koji ukazuje da je do blokade zbog toga došlo. Istaknuo je da je razvidno, da je započeo smanjivati osnovicu ili glavnicu, čime dokazuje da je uredno podmirivao troškove naknade, te cjelovito podmirio kamatu. Također, da je razvidno da tuženik nije osigurao cjelokupni iznos po ugovoru od 26. travnja 1999. u zamjenu radi teretnog otpisa nekretnine k. č. 281/1 i k. č. 209/1, a ista da se nalazi u posjedu tuženika. Slijedom navedenog, naveo je da ustraje kod povećanog tužbenog zahtjeva, tvrdeći da nije riječ o preinaci istog, jer se radi o novčanim potraživanjima tj. o istovrsnim potraživanjima.

Podneskom od 5. studenog 2003. tuženik je osporio navode tužitelja, ponavljajući da je blokada računa izvršena sukladno zakonskim propisima i ugovorima između stranaka. Temeljem tog ugovora tuženik da je tužitelju doznačio iznos od 169.651,08 kn. Osporio je navode tužitelja koji tvrdi da je do blokade došlo jer nije uplaćen iznos od 346,28 kn, te je ukazao da je tužiteljev račun samo po zahtjevima tuženika bio blokiran za 196.900,00 kn, 22. veljače 2001., za još 400.000,00 kn, 30. ožujka 2001., te po zahtjevu RONHILLA d.o.o. 15. ožujka 2001. za još 189.695,00 kn, ne spominjući zahtjeve ostalih vjerovnika. Ustvrdio je da je time tužitelj spadao u kategoriju visoko rizičnog društva za odobravanje kredita. Osim toga, tužitelj je na dan 27. veljače 2001. bio u neprekidnoj blokadi 189 dana, dok evidentirani nalozi za plaćanje na dan 27. veljače 2001. za čije izvršenje nema pokrića iznosili su 320.997,00 kn. Zaključio je da iz tog razloga, stoga evidentiranjem naloga za plaćanje tuženika u očevidniku o redoslijedu plaćanja za prethodno navedeni iznos nije mogla biti počinjena šteta. Nadodao je da je na dan 17. siječnja 2001. broj neprekidne blokade računa iznosio 147 dana. Nadalje, naveo je da mu nije jasan pravni institut izostavljenog ekvivalenta protučinidbe na koji se tužitelj poziva. Ukoliko se tužitelj time poziva na prekomjerno oštećenje, istaknuo je prigovor prekluzije. Što se tiče navoda da je tuženik umjesto blokade računa za naplatu dospjelih tražbina trebao odmah pokrenuti postupak naplate putem prodaje nekretnine, naveo je da je pravo tuženika izabrati koji će instrument osiguranja upotrijebiti, a aktiviranje zadužnice za tuženika je manje tegoban put od prodaje nekretnine. Ukazao je da je za sve navode koje je iznosio tijekom postupka, postoje i odgovarajući dokazi. Konačno, istaknuo je da je tužitelj na ročištu održanom 23. listopada 2003. izjavio da izjavu o zaplijeni računa od 16. veljače 2001. smatra neegzistentnom iz razloga nepostojanja ugovora o kreditu na koji se ista odnosi. Ukazao je da je tužitelj cijeli svoj tužbeni zahtjev i temeljio na nepostojećem ugovoru, tvrdeći da tuženik nije ispunio svoje obveze po tom ugovoru da bi sada priznao da nije nikada sklopljen.

Tužitelj je u podnesku od 28. studenog 2003. naveo kako je tuženik u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Puli 28. travnja 1999. pod poslovnim brojem Z-1771/99 izvršio upis prava vlasništva na nekretninama tužitelja, temeljem ugovora o osiguranju od 26. travnja 1999., a radi osiguranja novčane tražbine u iznosu od 200.000,00 DEM u kunsnoj protuvrijednosti. Ustvrdio je da tuženik Ugovor o osiguranju novčane tražbine od 26. travnja 1999. smatra valjanim instrumentom osiguranja, iako mu u vrijeme njegova sklapanja tužitelj nije dugovao niti lipe, dok zadužnicu od 16. veljače 2001. također instrumentu osiguranja ne priznaje bilo kakav pravni učinak s obrazloženjem da nije zaključen ugovor o kreditu od 16. veljače 2001., što da proizlazi iz njegovog odbijanja da sudu dostavi potpisani ugovor o kreditu od 16. veljače 2001. koji da je po potpisu stranaka zadržao.

U podnesku od 31. prosinca 2003. tuženik je ukazao da je pravna priroda ugovora o osiguranju novčane tražbine određena zakonskim propisima. Tuženik je ukazao sudu i da tužitelj u svakom podnesku iznosi suprotne navode, što da se osobito odnosi na navode vezane uz Ugovor o osiguranju od 26. travnja 1999., jer da tužitelj taj ugovor prvotno smatrao valjanim, da bi ga nakon toga smatrao nevaljanim. Naveo je da se jednako tako tužitelj izjasnio i o postojanju ugovora o kratkoročnom kreditu od 16. veljače 2001., a takvo ponašanje tužitelja da onemogućava tuženika u vođenju parnice i izaziva konfuziju.

Tužitelj je u podnesku od 26. travnja 2004. istaknuo činjenicu da solventnost firme s kapitalom od 18.700,00 kn ne utječe na vraćanje kredita i pokrića bankarske garancije, jer da je banci dana garancija u vidu hipoteke na nekretninama procijenjene na vrijednost od 305.263,00 DEM. Pritom je uočio da iznos od 200.000,00 DEM predstavlja dvije trećine ili 1:1,5 vrijednosti založnih nekretnina. Istaknuo je da je tuženik povrijedio odredbu čl. 1. st. 2. Ugovora o osiguranju, kao i odredbu čl. 1. st. 3. toga ugovora, jer da na dan blokade žiro-računa nije bilo osnove za ispostavljanje zadužnice OV-743/01 od 31. siječnja 2001. kao prisilne naplate, jer po ugovoru o kreditu od 17. siječnja 2001., kao sastavni dio iste zadužnice, tuženik

ne samo da nije imao pravo potraživati novčana sredstva, jer ista nije doznačio, već nije imao pravo potraživati sredstva koja nisu dospjela, budući da po istom ugovoru rok nije istekao. Istaknuo je, pored toga, i da je tuženik učinio propust obavijestiti tužitelja, sukladno čl. 268. ZOO-a. Ustvrdio je da je sve svoje obveze prije kritičnog trenutka ispunio, jer uvidom u ugovor o kreditu od 27. travnja 1999. i 17. siječnja 2001., proizlazi da je smanjena glavnica kredita po ugovoru od 27. travnja 1999. Izjavio je da je točno da je tuženik obavio interni unos podataka 19. siječnja 2001. temeljem čega su tog dana zatvorena potraživanja tuženika, te da se nastavno otvorio novi kredit, koji ne samo da se odobrio, već se i sklopio. Naveo je da mu je tuženik iz nepoznatih razloga zadržao ugovor, jer po ustaljenoj praksi, po obavljenom poslu nakon javnog bilježnika kod tuženika uzajamno su se predavale isprave. Nadalje, naveo je da je vodio računa o povratu kredita koji je dana 26. travnja 1999. definiran ugovorom o osiguranju, a radi koje je obveze i pokrenuo pitanje prolongata - ugovora od 16. veljače 2001., te mu je odobrena odgoda do 22. veljače 2001. Slijedom toga, na jesen 2001. da je i pokrenuo pitanje reprograma kredita, no dopisom od 11. siječnja 2002. tuženik da je zahtijevani reprogram odbio. Prema njegovom mišljenju evidentno je da nije postojalo dospjelog duga od strane tužitelja, već da je tužitelj bio u dozvoljenoj odgodi s fiksnim dospeljećem do 26. travnja 2001. po ugovoru o osiguranju od 26. travnja 1999.

Na ročištu održanom 26. svibnja 2004., sud je dopustio preinaku tužbe, povećanjem postojećeg zahtjeva na iznos od 798.245,29 kn.

U predmetu je pred Trgovačkim sudom u Rijeci, pod posl. br. P-700/2002-48 od 14. lipnja 2004. donijeta presuda kojom je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja, koja odluka je po žalbi tužitelja ukinuta odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-3631/05-5 od 2. srpnja 2008., te je predmet vraćen na ponovni postupak.

Rješenjem posl. br. P-1033/2008-60 od 22. srpnja 2008. Trgovački sud u Rijeci se oglosio mjesno nenadležnim za postupanje u ovom pravnoj stvari, budući je 20. prosinca 2005 započeo s radom Trgovački sud u Pazinu, pa je nakon žalbe tužitelja na ovo rješenje, te potvrđivanjem prvostupanjskog rješenja posl. br. P-1033/2008-60 od 22. srpnja 2008. Trgovačkog suda u Rijeci, temeljem rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6398/08-4 od 3. veljače 2009., predmet je dostavljen ovome sudu na daljnji postupak.

Rješenjem Trgovačkog suda u Pazinu, posl. br. P-263/2009-3 od 9. studenog 2010., nije dopuštena preinaka tužbe tužitelja na način da se povećava tužbeni zahtjev kako je isti specificiran podneskom od 23. rujna 2009. na koje rješenje je uložena žalba tužitelja 22. studenog 2010., te je predmet dostavljen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske radi donošenja odluke povodom žalbe, ali kako je tužitelj brisan iz sudskog registra po čl. 70. Zakona o sudskom registru, predmet je dostavljen prvostupanjskom sudu radi utvrđenja prekida postupka.

Ovosudnim rješenjem posl. br. P-430/11-13 od 22. studenog 2013., utvrđen je prekid postupka, jer je tužitelj MEDITERAN d.o.o. brisan iz sudskog registra.

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu, posl. br. P-773/2014-17 od 14. travnja 2014., nastavljen je postupak u ovoj pravnoj stvari, te su pozvani pravni slijednici tužitelja na preuzimanje postupka.

Rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci, Stalne službe u Pazinu, posl. br. P-773/2014-19 od 19. svibnja 2014., obustavljen je postupak u ovoj pravnoj stvari.

Prijedlog likvidatora Likvidacijske mase iza MEDITERAN d.o.o. Marčana od 18. lipnja 2015., za nastavkom postupka, ovaj je sud odbio rješenjem posl. br. Pu P-2905/2015-29 od 13. studenog 2015., koje rješenje je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-2451/2016-2 od 19. rujna 2016.

Po prijedlogu o nastavku postupka Stečajne mase iza MEDITERAN d.o.o. Marčana od 16. listopada 2017. ovaj je sud istoga odbio rješenjem posl. br. Pu P-2905/2015-58 od 13. veljače 2018., koje rješenje je ukinuto od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-3709/2018-3 od 15. listopada 2018. i predmet vraćen ovome sudu na ponovan postupak.

Stečajnoj masi iza MEDITERAN d.o.o. Marčana, ponovno je dostavljeno rješenje o obustavi postupka posl. broj P-773/2014-19 od 19. svibnja 2014., na koje je ona podnijela žalbu, pa je isto ukinuto, te je ukinuto i rješenje o odbijanju preinaku tužbe posl. br. P-263/2009-3 od 9. studenog 2010.

Ovosudnim rješenje posl. br. P-256/2019-74 od 30. kolovoza 2019. ponovno je odbijena preinaka tužbe tužitelja kojom je povećan tužbeni zahtjev tužitelja na iznos od 5.964.168,00 kn, uz izmjenu činjenične osnove, kako je ista specificirana podneskom tužitelja od 23. rujna 2009., koje rješenje je po žalbi tužitelja potvrđeno od strane Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, rješenjem posl. br. PŽ-6396/2019-4 od 13. veljače 2020., stoga se u ovom postupku odlučuje o tužbenom zahtjevu u visini od 798.245,29 kn sa kamatama i troškovima postupka.

U nastavku postupka stanke su ustrajale pri navodima iz ranijeg tijeka postupka, te je proveden dokaz financijskim vještačenjem po vještaku Eriki Poropat Calagaz mr. sc., vještaku financijske struke čiji zadatak je bio utvrditi: - financijske obveze pravnog prednika tužitelja MEDITERAN d.o.o. Marčana, Marčana 343 (dalje u tekstu: MEDITERAN d.o.o.) i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10 (dalje u tekstu: tuženik), temeljem svih međusobno zaključenih Ugovora tijekom 1999., 2000. i 2001., posebno datum, način i iznos isplate kreditnih sredstava banke tuženika po svim zaključenim Ugovorima na račun MEDITERAN d.o.o. ili na račun drugih pravnih ili fizičkih osoba; - sve podmirene i nepodmirene tražbine banke od strane MEDITERAN d.o.o., prema dinamici "dospjele i podmirene tražbine banke", odnosno dinamici "dospjele i nepodmirene tražbine banke", kao i datum, način i iznos podmirenja tražbine banke od strane MEDITERAN d.o.o.; - iz tada važećih akata banke tuženika, za period 1999., 2000. i 2001., a posebno za period veljače 2001., u kojoj je točno fazi kreditnog posla s pravnim osobama obračunavana bankarska naknada i knjiženo zaduženje korisnika kredita za obvezu plaćanja bankarske naknade po kreditu; - sva provedena knjiženja od strane banke po Ugovoru o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., posebno knjiženja zaduženja za bankarsku naknadu i eventualno provedena storniranja knjiženja po toj kreditnoj partiji za zaduženje bankarske naknade ili drugih provedenih storniranja knjiženja po toj kreditnoj partiji; - stvarnu visinu eventualnog duga MEDITERAN d.o.o. prema tuženiku na dan 22. veljače 2001. kada je izvršena blokada MEDITERAN d.o.o. temeljem naloga tuženika, koliki iznos duga je u tom trenutku dospio na naplatu, na koji iznos je izvršena blokada i na temelju kojih instrumenata osiguranja; - je li, i ako jest, koje, novčane iznose nakon blokade računa MEDITERAN d.o.o. (22. veljače 2001.), MEDITERAN d.o.o. primio od strane trećih osoba na blokirane račune; - visinu štete - izmakle dobiti koju bi MEDITERAN d.o.o. ostvario po redovnom tijeku svog poslovanja (temeljem ugovora s Ronhillom), da nije blokiran od strane tuženika i da mu je isplaćen puni iznos do 200 000 DEM po ugovoru o fiduciji, i iznosi po odobrenim kreditima, koristeći parametre na str. 169. i 170 spisa.

U svom nalazu i mišljenju vještak je navela kako se iz dokumentacije u spisu može utvrditi kako je trgovačko društvo MEDITERAN d.o.o. sa Zagrebačkom bankom d.d. Zagreb tijekom 1999. 2000. i 2001. sklopilo 7 kratkoročnih kredita i tri garancije.

Kredit br. 3200022569 (br. računa 3780205717) od 27. travnja 1999. u iznosu od 43.747 DEM korišten je na način da je 28. travnja 1999. prenesen na račun RONHILLA d.o.o., iznos

od 78.234,13 kuna sa svrhom plaćanja dospjele obveze i iznos od 91.565,43 kuna na račun Croatia banke sa svrhom podmirenja dospjele obveze.

Kredit 3200057480 (br. računa 3780206343), br. 3200069235 (br. računa 3780206434), klauzulom br. 3200197978 (br. računa 3780207720), br. 3200229513 (br. računa 3780206129) br. 3200386728 (br. računa 3780209528) korišteni su za zatvaranje postojećeg kredita.

U spisu na str. 8 prileži Izjava o zapljeni računa (obična zadužnica) od 16. veljače 2001. ovjerena kod javnog bilježnika pod brojem OV-1661/01 od 5. ožujka 2001. sastavljena u svrhu osiguranja tražbina tuženika prema tužitelju za Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom br. 3200500104, br. računa 3780210623 od 16. veljače 2001., dok na str. 179 prileži obračunata naknada od 16. veljače 2001. Zagrebačke banke d.d. za odobreni kredit broj 3780210623 u kunskoj protuvrijednosti od DEM 43.680,51 unaprijed za jedan mjesec korištenja do 17. ožujka 2001. u iznosu od 346,35 kuna. Naknada je proknjižena 19. veljače 2001. s valutom 16. veljače 2001., pa stornirana 23. veljače 2001. s valutom 16. veljače 2001. U spisu nema Ugovora o kratkoročnom kreditu br. 3200500104, br. računa 3780210623. Garancije broj 93/99 u iznosu od 350.000,00 kuna i 98/99 u iznosu od 50.000,00 kuna vrijedile su do 27. travnja 2000., po njima nije izvršeno plaćanje odnosno iste nisu aktivirane.

Garancija po Ugovoru broj 3769 broj 4945003769 u iznosu od 400.000,00 kuna vrijedila je od 27. travnja 2000. do 31. ožujka 2001., iste je aktivirana 23. ožujka 2001. temeljem Zahtjeva društva RONHILL d.o.o. za naplatu po garanciji br. 4945223769 u iznosu od 400.000,00 kuna za nepodmirene račune i za neplaćene kamate na zakašnjela plaćanja računa.

Temeljem uvida u Izvode žiro računa tužitelja i uplatnice utvrdila je da je do dana predaje zadužnice na naplatu tj. 22. veljače 2001. tužitelj tuženiku po osnovi kamata, naknada i provizija za kredite i garancije ukupno podmirio 62.762,72 kuna tražbina banke (40.246,48 kuna putem žiro računa i 22.516,24 kuna putem uplatnica). Usporedbom dijela nalaza gdje je prikazano ukupno 59.999,23 kuna uplata dolazi do razlike u iznosu od 2.783,49 kuna od čega je 400,00 kuna naknada za pismo namjere i 2.363,49 kuna neutvrđena razlika.

Do dana blokade računa ostala je nepodmirena kamata po kreditu 3780209528 u iznosu od cca 235 DEM iz siječnja 2001., 341,40 kn naknade po kreditu 3780210270 od 17. siječnja 2001., i glavnica kredita 3780210270 u iznosu od 43.080,51 DEM u protuvrijednosti 169.651,08 kuna od 17. veljače 2001.

Dana 22. veljače 2001. temeljem zadužnice OV-743/01 tuženik je blokirao račun tužitelja u iznosu od 196.900,00 kn (50.000 DEM po srednjem tečaju 1 DEM=3,938 HRK), te 30. ožujka 2001. temeljem zadužnice OV-2638/00 u iznosu od 400.000,00 kuna. Po blokadi temeljem zadužnice OV-743/01 tužitelj je uplatio tuženiku u razdoblju od 22. veljače 2001. do 31. prosinca 2001. ukupno 56.366,48 kuna. Po blokadi temeljem zadužnice OV-2638/00 u iznosu od 400.000,00 kuna tužitelj prema tuženiku nije uplatio ništa. Stoga na dan 1. rujna 2001. nepodmirene tražbine banke prema MEDITERAN d.o.o. iznose 580.058,92 kuna. Nepodmirena potraživanja odnose se na kredite u iznosu od 34.848,57 DEM odnosno 135.547,22 kuna (30.371,27 DEM glavnice + 254,24 DEM kamata + 4.223,06 zatezna kamata) i garanciju u iznosu od 444.509,70 kuna (400.000 glavnica + 44.509,70 zatezna kamata).

Iz Odluke broj 3719/99 o izmjeni i dopuni Odluke o tarifi naknada za usluge od 20. svibnja 1999., čl. 1., toč. 2. tarifnog stavka A4.20.7. navedeno je da se naknada za kredite odobrene u devizi koji se vraćaju u kunama obračunava 2% jednokratno računano na vraćem iznos, a pod tarifnim stavkom A4 20.1. da je navedeno da se na kratkoročne kredite obračunava naknada 0,2% mjesečno, jednokratno kod odobrenih kredita na rok do tri mjeseca, tj. za po tri mjeseca unaprijed za kredite odobrene na rok od tri do dvanaest mjeseci.

Po kreditu 3780210623 od strane banke provedeno je knjiženje za obračunatu naknadu od 2 promila za 1 mjesec unaprijed 19. veljače 2001. s valutom 16. veljače 2001. u iznosu od 346,38 kuna, dok je 23. veljače 2001. s valutom 16. veljače 2001. izvršen storno naknade -

nema prolongata kreditu.

S obzirom da ostale dokumentacije vezane uz kredit broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001. nema u spisu te nije bila u mogućnosti utvrditi jesu li to sva provedena knjiženja i ima i drugih, vještak je s obzirom na dostupnu dokumentaciju utvrdila da ukupan dug tužitelja prema tuženiku na dan 22. veljače 2001. iznosi 175.698,03 kuna odnosno protuvrijednost od 44.577,88 DEM, s time što po kreditu 3200229513, br. računa 3780208129 dug iznosi 17,79 kuna po osnovi kamate po dospeljeću; - po kreditu 3200336728, br. računa 3780209528 dug iznosi 1.006,81 kuna, odnosno po osnovi redovne kamate 1.001,37 kuna i po osnovi kamate po dospeljeću 5.44 kuna, te po kreditu 3200474292, br. računa 3780210270 po osnovi glavnice 172.044,47 kuna, po osnovi redovne kamate 1.929,41 kuna i po osnovi kamate po dospeljeću 899,55 kuna.

Iz Očevidnika je vještak utvrdila da je blokada računa tužitelja izvršena na iznos od 196.900,00 kuna odnosno protuvrijednost 50.000,00 DEM (srednji tečaj u paritetu 1 DEM = 3,938 kn) temeljem izjave o zapljeni računa (obične zadužnice) ZB-01451-531 od 31. siječnja 2001. ovjerene kod javnog bilježnika Dolores Peruško OV-743/01, koja je služila kao instrument osiguranja po kreditu 3200474292 br. računa 3780210270.

Nakon blokade računa, odnosno nakon 22. veljače 2001. ukupno je do 31. prosinca 2001. na žiro račun tužitelja uplaćeno od strane trećih osoba 248.114,76 kuna, pa je vještak izračunala izmaklu dobit baziranu na ostvarenom prometu u 2000. i nagradi za kupce iz prvog kvartala 2001., u iznosu od 634.468,00 kuna.

S obzirom da su vještaku nedostajale isprave za izradu potpunog nalaza, tuženik je pozvan na dostavu nedostajuće dokumentacije, te je isti dostavio dokumentaciju koju je posjedovao, s time što sporan Ugovor o kreditu od 16. veljače 2001, nije dostavio.

U dopuni svog nalaza, nakon dostavljene dokumentacije od strane tuženika, vještak je utvrdila kako obračunata i naplaćena kamata po svim kreditima plasiranim do 17. siječnja 2001. iznosi 36.906,15 kuna, te da rok u kojem su se predmetne kamate podmirivale je cca od 15-20 dana. Na dan 22. veljače 2020. ostala je nepodmirena kamata po kreditu 3780209528 u iznosu od 252,97 DEM odnosno 997,79 kuna i glavnica po kreditu 3780210270 u iznosu od 43.680,51 DEM = 169.651,08 HRK. Naknadno je glavnica po kreditu 3780210270 naplaćena u razdoblju od 9. ožujka do 29. ožujka 2001. u iznosu od 13.309,24 DEM odnosno 56.366,48 kuna, te ostatak nepodmirene glavnice iznosi 30.371,27 DEM i zatezne neplaćene kamate 1.098,99 DEM odnosno 4.315,82 DEM.

Iz dostavljenih naloga za isplatu kredita utvrđeno je da je samo po prvom kreditu, tj. kreditu 3780205717 kada je isplata vršena van banke dan pisani zahtjev tužitelja za isplatom sredstava, dok je kod isplata ostalih kredita vršen interni nalog za prijenos kojim putem su se novim kreditom zatvarale dospjeli prethodno odobreni kredit.

Uspoređujući prikazane naplaćene kamate iz dopune nalaza s prikazanim naplaćenim kamatama iz osnovnog nalaza vještak je utvrdila da je tužitelj izvršio još 25.856,57 kuna uplata tuženiku (62.762,72-36.906,15) od srpnja 1999. do 29. siječnja 2001., koje se prema mišljenju vještaka, s obzirom da je tuženik naveo kako nije u mogućnosti dostaviti u spis dokument „nalozi za naplatu kamata i naknada po korištenim kreditima i garancijama“, da se uplate u ukupnom iznosu od 25.856,57 kuna odnose na naknade po kreditima i garancijama.

Vještak je iz prijepisa prometa po kreditu 5700180735 od 30. ožujka 2001. u iznosu od 400.000,00 kuna - aktivirana garancija br.4945003769 utvrdila da do 1. srpnja 2020. kredit nije plaćen. Obračunata zatezna kamata 1. srpnja 2020. iznosi 1.200.050,43 kuna.

Prilikom usmenog obrazlaganja svog nalaza na ročištima održanim 12. studenog 2020. i 9. prosinca 2020., vještak je ustrajala kod svog nalaza odnosno dopune. Navela je kako nije uobičajeno da se potpisan ugovor s obje strane jednostrano raskine ako nije došlo do bitne povrede članka ugovora. Ugovori o kreditu ili bilo kojem drugom pravnom poslu se najčešće solemniziraju ili ovjere kod javnog bilježnika, ali niti jedan ugovor koji je bio predmet ovog nalaza nije bio solemniziran već je solemnizirana izjava o osiguranju – zadužnica na kojoj je naveden i broj ugovora na koji se odnosi. U pogledu pitanja, mogu li se naknadno sklopljeni krediti 2 - 7 mogu smatrati prolongatima i da li sadržajno odgovaraju prolongatima, vještak je navela kako sadržajno ovi krediti 2-7 mogu biti prolongati, međutim, kako svaki od njih ima svoj broj, smatra da su to novi krediti, odnosno da nisu prolongati.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz vještaka, budući je vještak istoga sačinila detaljno analizirajući svu dokumentaciju u spisu, uz valjano i arumentirano obrazloženje svakog danog joj zadatka i isprave koje su joj stavljene na raspolaganje.

U podnesku od 29. listopada 2020. tužitelj je istaknuo kako je i vještak sam naveo u odnosu na utvrđivanje postojanja Ugovora o kreditu od 16. veljače 2001., br.3780210623 da je činjenica iz bankarske prakse, da prije ovjere Izjave o zapljeni računa (koja nesporno egzistira) prethodi neki ugovorno-pravni posao (kredit, garancija, akreditiv i sl.) jer se ta Izjava evidentira uz Ugovor, a naknada (koja je za ova kredit nesporno obračunata i plaćena pa od banke jednostrano stornirana), obračunava tek nakon sklapanja ugovora. Iz navedenog da se nedvojbeno da zaključiti da je sporni Ugovor o kreditu od 16. veljače 2001., br.3780210623 sklopljen i da je posljedično tuženik protupravno izvršio blokadu računa tužitelja.

Također ističe kako se iz nalaza vještaka zaključuje da je kredit br. 3200022569 (br. računa 3780205717) od 27. travnja 1999. u iznosu od 43.747 DEM korišten na način da je 28. travnja 1999. preneseno na račun Ronhilla 78.234,13 kn sa svrhom plaćanja dospjele obveze i 91.565,43 kn na račun Croatia banke sa svrhom podmirenja dospjele obveze. Tužitelj posebno ističe namjenu Ugovora o kratkoročnom kreditu koja glasi „financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima“, pa da dakle tužitelj s tuženikom nije potpisao Ugovor o kratkoročnom kreditu za plaćanje dospjelih obveza tužitelja trećim osobama, već za obrtna sredstva odnosno za redovno financiranje tekućih troškova. Tužitelj ističe kako je to navedeno i u Nalazu vještaka da niti jedan od kredita pa ni navedeni nije isplaćen na račun tužitelja, a da se Ugovorom o kreditu banka obvezala korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava na određeno ili neodređeno vrijeme za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, odnosno da, korisnik kredita prima određeni iznos novčanih sredstava u vlasništvo jer se korisnik kredita obvezuje vratiti isti iznos novaca, iste vrste i iste kakvoće. pa kako tužitelj nije primio određenu količinu novčanih sredstava na žiro račun tako da nije ni mogao postati vlasnikom novčanih sredstava pa da shodno tome nije ni bio u obvezi vratiti određeni iznos novčanih sredstava tuženiku jer nije dobio ništa. Tužitelj smatra da zahtjev za korištenje kredita nema pravnu snagu jer tužitelj nije postao vlasnikom novca iz kredita pa tako nije niti mogao dati tuženiku Zahtjev za korištenjem istog, a sve shodno namjeni kredita „financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima“. Nadalje ističe da je tuženik u trenutku prijenosa novčanih sredstava bio vlasnik istih pa jedini način prijenosa novčanih sredstava za „neke obveze“ tužitelja trećoj osobi je pravno regulirano institutom cesije odnosno asignacije koji tužitelj nikada nije potpisao niti sa trećim osobama pa tako niti sa tuženikom ovisno vrsti pravnog posla. Također tužitelj ističe činjenicu da je tuženik u spis dostavio dokaze, dva Naloga za prijenos, gdje je tuženik isplatio određeni iznos novaca vjerovniku tužitelja odnosno Ronhillu d.o.o. i Croatia banci, a da se iz naloga za prijenos Ronhill-u vidi svrha doznake „plaćanje dospjele obveze sa sredstava odobrenog kredita pod. Mediteran d.o.o. Pula a prema odluci banke“, što da se ne može reći da se razvidno vidi po oba naloga za prijenos, te da tuženik svojevrijedno odlučuje kada će postupati po zahtjevu za korištenje kredita tužitelja, a kada

prema odluci banke. Tužitelj ističe da u vrijeme prijenosa novčanih sredstava sa računa tuženika na račune vjerovnika tužitelja nije bilo dospjelih obveza tužitelja prema vjerovnicima već samo nedospjele obveze.

U pogledu kredita br. 3200474292 (br. računa 378021027) od 17. siječnja 2001. u iznosu od 43.680,51 DEM (169.651,08 KRK) koji je korišten 17. siječnja 2001. za zatvaranje postojećeg kredita br. 3780209528, tužitelj ističe da je s tuženikom prethodno sklopio još 5 takvih kredita za koje tuženik tvrdi da je sa svakim slijedećim zatvorio obvezu tužitelja prethodnog odnosno postojećeg kredita, dakle, da je drugim kreditom zatvorio prvi, trećim zatvorio drugi, četvrtim zatvorio treći, petim zatvorio četvrti, šestim zatvorio peti i sedmim kreditom zatvorio šesti kredit, pa kako su svi krediti koji su naknadno sklopljeni u korelaciji s prvim kreditom tužitelj navodi činjenicu da je plaćao kamatu i naknadu tuženiku bez pravne osnove obzirom da niti po jednom kreditu nije dobio ništa.

Tuženik u svom podnesku od 29. listopada 2020. ističe kako u suštini nema primjedbi na nalaz vještaka, ali drži kako dio nalaza u kojem vještakinja računa izmaklu dobit društva Mediteran d.o.o. bespotreban, jer da je tuženika osnovano blokirao društvo Mediteran d.o.o. te obzirom da se Banka Ugovorom o fiduciju (točnije: Ugovor o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine od 26.04.1999.) nije niti obvezala isplatiti tužitelju 200.000,00 DEM. Ističe kako je točno da je Ugovor o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine između stranaka zaključen, ali da je netočna tvrdnja da se tuženik temeljem istog obvezao tužitelju isplatiti 200.000,00 DEM, te da to nije vidljivo iz nijednog članka tog Ugovora. Tuženik ističe kako je Ugovorom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva ugovoreno osiguranje potraživanja Banke prijenosom fiducijarnog prava vlasništva na nekretnini fiducijarnog dužnika temeljem mjenice izdane 26. travnja 1999. u iznosu kunske protuvrijednosti DEM 200.000,00 s krajnjim rokom dospijeca mjenice 26. travnja 2001., odnosno temeljem I Dodatka Ugovoru najkasnije do 30. lipnja 2001., a koja je izdana u svrhu naplate po osnovi kredita, garancija, akreditiva i drugih pravnih poslova koji se zaključuju između stranaka, pa da je stoga razvidno da su Ugovorom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva osigurani svi krediti, garancije i sl. koje će stranke sklopiti u budućnosti, međutim da iz nijednog članka ne proizlazi obveza da Banka tužitelju isplati iznos od 200.000,00 DEM, nego iz istog proizlazi da će se o svakom kreditu pregovarati zasebno, a Banka može odobriti kredite do iznosa od 200.000,00 DEM.

Nadalje, tuženik ističe da je vještakinja u nalazu ispravno utvrdila da je na dan 22. veljače 2001. (dan blokade tužitelja) postojalo dugovanje Mediterana d.o.o. prema Zagrebačkoj banci d.d. te da iz stoga nesporno proizlazi da je Banka radi naplate svojih dospjelih, a nepodmirenih tražbina, imala pravo podnijeti na naplatu sva sredstva osiguranja koje je tada imala u posjedu, a što je ključno za odluku u ovoj pravnoj stvari. Tuženik ponavlja kako se o spornom Ugovoru pregovaralo, kao i da je isti trebao biti potpisan, zbog čega je Banka uputila klijenta na ovjeru zadužnice kod javnog bilježnika, međutim da Ugovor o kreditu nikada nije sklopljen jer je u međuvremenu utvrđeno da klijent nije u mogućnosti podmirivati čak ni već postojeće obveze, te da je Banka stornirala naknadu za citirani kredit, što da je još jedan od pokazatelja da isti nikada nije sklopljen.

Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud na temelju nalaza vještaka, uvažavajući gore iznese navode u vezi izmakle dobiti, odbije tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i obveže tužitelja da tuženiku naknadi troškove ovog postupka.

Tužitelj je podneskom od 9. prosinca 2020. uskladio tužbeni zahtjev u pogledu kamata, čemu se tuženik usprotivio, no u ovom se slučaju ne radi o preinaci tužbenog zahtjeva o kojem

bi sud morao donijeti odluku, jer i da tužitelj nije ispravno označio zatezne kamate isto bi bio dužan učiniti sud, što ne čini preinaku tužbe.

Proveden je dokazni postupak uvidom u dokumentaciju uvid u spis i to dokumentaciju priloženu uz tužbu (str. 7-12 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 19. travnja 2002. (str. 16-28 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 9. svibnja 2002. (str. 37-39 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 31. svibnja 2002. (str. 48-55 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 9. srpnja 2002. (str. 58-61 spisa), isprave priložene uz zapisnik od 2. listopada 2002. (str. 80-102 spisa), vrši se uvid u iskaze svjedoka Robija Brumnića i tadašnjeg zakonskog zastupnika prednika tužitelja Livia Crljenice danih na ročištu 18. ožujka 2003. (str. 119-125 spisa), vrši se uvid u isprave priložene uz navedeni zapisnik od 18. ožujka 2003. (str. 126-142 spisa), vrši se uvid u dokumentaciju uz podnesak tuženika od 25. ožujka 2003. (str. 146-150 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 6. svibnja 2003. (str. 156-159 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 1. rujna 2003. (str. 171-201 spisa), isprave uz podnesak tužitelja od 22. listopada 2003. (str. 214-217 spisa), isprave uz podnesak tuženika od 17. studenog 2003. (str. 223-241 spisa), isprave uz podnesak tužitelja od 28. studenog 2003. (str. 246-247 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 21. travnja 2004. (str. 262-283 spisa), isprave uz zapisnik od 26. svibnja 2004. (str. 289-290 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 23. rujna 2009. (str. 426-439 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 30. rujna 2009. (str. 441-444 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 30. rujna 2009. (str. 460-469 spisa), izvadak iz sudskoga registra za prednika tužitelja (str. 487-489, 530-532 spisa), dokumentaciju uz žalbu tužitelja od 5. studenog 2015. (str. 510-512 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 16. listopada 2017. (str. 578-583 spisa), dokumentaciju u žalbu tužitelja od 22. veljače 2018. (str. 591-592 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 13. prosinca 2018. (str. 602-604 spisa), dokumentaciju uz žalbu tužitelja od 13. prosinca 2018. (str. 608-610 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Erike Calagaz Poropat od 20. listopada 2020. (str. 694-772 spisa), dokumentaciju uz podnesak tuženika od 16. studenog 2020. (str. 806-846 spisa), dopunu nalaza i mišljenja vještaka Erike Calagaz Poropat od 30. studenog 2020. (str. 854-859 spisa). Ocjenom svih izvedenih dokaza te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, a u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Prigovor tuženika da tuženik u tužbi nije uredno naznačen, nije prihvaćen, iz razloga što tužitelj u tužbi nije označio samo Filijalu Pula, već Zagrebačku banku d.d., što znači da tužbu nije podnio protiv podružnice, a i u tijeku postupka je tuženika i označio kao ZAGREBAČKU BANKU d.d. Zagreb, iz čega se na nedvojben način jasno utvrđuje da se radi o tuženiku, a ne nekom trećem.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužitelja za naknadom štete, jer da je tužitelj protupravno blokiran od strane tuženika, čime da mu je prouzročena šteta u visini postavljenog tužbenog zahtjeva.

Između stranaka nije sporno da su društvo MEDITERAN d.o.o. Marčana i tuženik bili u poslovnom odnosu temeljem više Ugovora o kreditu, te nije sporno da su zaključili Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200022569 (kreditna partija broj 3780205717) od 27. travnja 1999., Ugovor o izdavanju garancije broj 93/99 od 27. travnja 1999., Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200057480 (kreditna partija broj 3780208343) od 28. srpnja 1999., Ugovor o izdavanju garancije broj 98/99 od 16. kolovoza 1999., Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200069235 (kreditna partija broj 3780208434) od 28. kolovoza 1999., Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200197978 (kreditna partija broj 3780207720) od 28. veljače 2000., Ugovor o izdavanju garancije broj 3769 od 12. travnja 2000., Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200229513 (kreditna partija broj 3780208129) od 14. travnja

2000., Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200386728 (kreditna partija broj 3780209528) od 17. listopada 2000. i Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200474292 (kreditna partija broj 3780210270) od 17. siječnja 2001.

Sporno je, jesu li stranke zaključile Ugovor o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., za kojega ne postoji isprava, a tužitelj drži da je isti zaključen, dok tuženik ističe kako nije zaključen, te kako o tome ne posjeduje ispravu. Posljedično tome, sporno je, i je li tuženik društvu MEDITERAN d.o.o. isplatio sve novčane iznose po zaključenim Ugovorima, odnosno je li društvo MEDITERAN d.o.o. bilo valjano blokirano.

Kod odgovornosti za naknadu štete tužitelj mora dokazati postojanje svih pretpostavki za odgovornost za naknadu štete, a to su uz subjekti štetnog odnosa, štetna radnja, šteta, uzročno posljedična veza između štetne radnje i štete, te protupravnost.

Prema tvrdnji tužitelja štetnu radnju u konkretnom slučaju predstavlja okolnost što tuženik nije društvu MEDITERAN d.o.o. isplatio novčane iznose prema Ugovorima o kreditima koje su zaključili, te mu nije isplatio novčani iznos prema Ugovor o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., za koji ne postoji isprava u spisu, iz koje bi se moglo zaključiti da je isti sklopljen.

Iz isprava koje se nalaze u spisu proizlazi slijedeće činjenično stanje:

- Ugovorom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnina kojega su zaključili tuženik kao fiducijarni vjerovnik, MEDITERAN d.o.o. Marčana, kao dužnik, te Livio Crljenica, kao fiducijarni dužnik, 26. travnja 1999. (str. 16-19 spisa,) utvrđeno je da Banka, ovdje tuženik ima tražbinu prema dužniku MEDITERAN d.o.o. temeljem mjenice s dospijecom po viđenju izdane u Puli dana 26. travnja 1999. u iznosu od 200.000,00 DEM, da je mjenica izdana u svrhu naplate po osnovi kredita, garancija, akreditiva, naknada i svih drugih pravnih poslova koji se zaključuju između stranaka, te da tražbina vjerovnika, dospijeva podnošenjem mjenice ZAP na naplatu, a najkasnije do 26. travnja 2001. U svrhu osiguranja novčane tražbine banke od naprijed navedenih 200.000,00 DEM, izvršen je fiducijarni prijenos vlasništva na nekretninama upisanim u zemljišne knjige Općinskog suda u Puli, u zk.ul. broj 68, k.o. Marčana i to k.č.br. 280/1, ukupne površine 176 m² i k.č. broj 1029/1, ukupne površine 179 m².

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200022569 od 27. travnja 1999. (str. 20-22 spisa), tuženik kao kreditor se obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana financirati povremene potrebe u obrtnima sredstvima u kunskoj protuvrijednosti od 43.747,00 DEM, koji iznos je korišten na način da je 28. travnja 1999. prenijeto na račun RONHILLA d.o.o. iznos od 78.234,13 kn sa svrhom plaćanja dospjele obveze i iznos od 91.565,43 kn na račun Croatia banke sa svrhom podmirenja dospjele obveze, što je utvrđeno provedenim vještačenjem,

- stranke su 27. travnja 1999. zaključile i Ugovor o izdavanju garancije broj 93/99 (str. 24-26, 84-86 spisa), kojim se tuženik obvezao društvu MEDITERAN d.o.o. Marčana izdati garanciju u iznosu garancije od 350.000,00 kn, za uredno plaćanje preuzete robe, neopozive, naplative „na prvi pismeni poziv“ bez prigovora temeljem Ugovora o prodaji duhanskih prerađevina broj 333/99 – GB od 21. travnja 1999., što je tuženik i učinio izdavanjem Garancije broj 93/99 (str. 23 spisa), za uredno plaćanje preuzete robe, 27. travnja 1999., koja je izdana u korist RONHILL d.o.o. Rovinj u visini od 350.000,00 kn. Garancija je vrijedila do 27. travnja 2000., te ista nije aktivirana, što je utvrđeno provedenim vještačenjem.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200057480 (kreditna partija broj 3780208343) od 28. srpnja 1999. (str. 54-55, 87-88 spisa), tuženik se kao kreditor obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.747,00 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim

sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno korištenje odjednom do 15. kolovoza 1999. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu.

- Temeljem Ugovora o izdavanju garancije broj 98/99 od 16. kolovoza 1999. (str. 130-131 spisa), tuženik se obvezao društvu MEDITERAN d.o.o. Marčana izdati garanciju u iznosu garancije od 50.000,00 kn, za uredno plaćanje preuzete robe, neopozive, naplative „na prvi pismeni poziv“ bez prigovora temeljem Ugovora o prodaji duhanskih prerađevina broj 333/99 – GB od 21. travnja 1999., koja je izdana u korist RONHILL d.o.o. Rovinj. Garancija je vrijedila do 27. travnja 2000., te ista nije aktivirana, što je utvrđeno provedenim vještačenjem.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200069235 (kreditna partija broj 3780208434) od 28. kolovoza 1999. (str. 52-53, 89-90 spisa), tuženik se kao kreditor obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.747,00 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno korištenje odjednom do 15. rujna 1999. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3780206434 od 28. kolovoza 1999., tuženiku izdao Izjavu o zapljeni računa (str. 95 spisa) u iznosu od 43.747,00 DEM u kunskoj protuvrijednosti koja je ovjerena kod javnog bilježnika 8. rujna 1999.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200197978 (kreditna partija broj 3780207720) od 28. veljače 2000. (str. 51 i 91 spisa), tuženik se kao kreditor obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.747,00 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno korištenje odjednom do 15. ožujka 2000. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200197978 od 28. veljače 2000., tuženiku izdao običnu zadužnicu (str. 96-97 spisa) najviše do iznosa od 50.000,00 DEM u kunskoj protuvrijednosti koja je ovjerena kod javnog bilježnika 1. ožujka 2000.

- Temeljem Ugovora o izdavanju garancije broj 3769 od 12. travnja 2000., (str. 180-181 spisa), tuženik se obvezao društvu MEDITERAN d.o.o. Marčana izdati garanciju u iznosu garancije od 400.000,00 kn, za uredno plaćanje preuzete robe, neopozive, naplative „na prvi pismeni poziv“ bez prigovora temeljem Ugovora o prodaji duhanskih prerađevina broj 333/99 – GB od 21. travnja 1999., koja je izdana u korist RONHILL d.o.o. Rovinj u visini od 400.000,00 kn. Garancija je naplaćena temeljem zahtjev RONHILL d.o.o. Rovinj u iznosu od 400.000,00 kn, 23. ožujka 20012., što je utvrđeno provedenim vještačenjem. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o izdavanju garancije broj 3769 od 12. travnja 2000., tuženiku izdao Izjavu o zapljeni računa (običnu zadužnicu, str. 182-183 spisa) najviše do iznosa od 600.000,00 kn koja je ovjerena kod javnog bilježnika, pod brojem OV-2638/00 12. travnja 2000.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200229513 (kreditna partija broj 3780208129) od 14. travnja 2000. (str. 50 i 92 spisa), tuženik se kao kreditor obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.747,00 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno korištenje odjednom do 30. travnja 2000. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200229513 od 14. travnja 2000.,

tuženiku izdao običnu zadužnicu (str. 98-99 spisa) najviše do iznosa od 60.000,00 DEM u kunskoj protuvrijednosti koja je ovjerena kod javnog bilježnika 2. svibnja 2000.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200386728 (kreditna partija broj 3780209528) od 17. listopada 2000. (str. 49 i 93-94 spisa)) tuženik se kao kreditor obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.680,51 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno višekratno korištenje do 31. listopada 2000. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200386728 od 17. listopada 2000., tuženiku izdao običnu zadužnicu (str. 100-101 spisa) najviše do iznosa od 60.000,00 DEM u kunskoj protuvrijednosti koja je ovjerena kod javnog bilježnika 20. listopada 2000.

- Ugovorom o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200474292 (kreditna partija broj 3780210270) od 17. siječnja 2001. (str. 37-38, 48 i 80-81 spisa) tuženik kao kreditor se obvezao korisniku kredita MEDITERAN d.o.o. Marčana staviti na raspolaganje u kunskoj protuvrijednosti iznos od 43.680,51 DEM, za financiranje povremenih potreba u obrtnim sredstvima, način i rok korištenja su ugovoreni na način da je naznačeno višekratno korištenje do 31. siječnja 2001. Temeljem provedenog vještačenja utvrđeno je da je ovim kreditom zatvoreno potraživanje po prethodnom kreditu broj 3780209528. Društvo MEDITERAN d.o.o. je po ovom Ugovoru o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom broj 3200474292 od 17. siječnja 2001., tuženiku izdao običnu zadužnicu ovjerenu kod javnog bilježnika Dolores Peruško, broj OV-743/01 od 31. siječnja 2001. (str. 82-83 spisa) najviše do iznos od 50.000,00 DEM u kunskoj protuvrijednosti koja je ovjerena kod javnog bilježnika 31. siječnja 2001.

U tijeku postupka saslušan je svjedok Robi Brumnić, direktor Podružnice tuženika u Puli, te raniji zakonski zastupnik tužitelja MEDITERAN d.o.o. Livio Crljenica.

Iz iskaza svjedoka Robia Brumnića proizlazi je s društvom MEDITERAN d.o.o. bio zaključen ugovor o kreditu te izdana bankarska garancija u korist TDR-a, za sveukupno 500.000,00 kn, u kojim pregovorima je osobno sudjelovao i to u početku isključivo s g. Crljenicom, a kasnije kada su se pojavili problemi i s njegovom suprugom. Problem u suradnji nastao je nakon što je bilo naplaćeno po garanciji od strane TDR-a budući da je banka nakon isplate TDR-u pozvala društvo MEDITERAN d.o.o. da podmiri isplaćeni iznos. Nadalje proizlazi da su razgovori s g. Crljenicom vođeni u smjeru plasiranja iznosa do 200.000,00 DEM, Ugovor o kreditu da je zaključen, te da je društvo MEDITERAN d.o.o. uredno podmirivao kamatu odnosno relativno uredno to činio, pa je zbog navedenog kredit bio prolongiran u nekoliko navrata. Radilo se o prolongaciji isplate glavnice, te da se radilo samo o jednom iznosu čiji se rok dospijeća po prolongacijama mijenjao, što je bila česta praksa banke. Navedeno da se vršilo na način da se ugovor o kreditu ponovno potpisivao, a prolongacije su potpisivane u obliku novog, ugovora. Što se tiče Ugovora o osiguranju novčane tražbine s prijenosom vlasništva nekretnina od 26. travnja 1999., naveo je da se radilo o fiducijarnom prijenosu vlasništva odnosno osiguranju tražbine temeljem mjenice, a navedeni iznos u članku 1. ugovora od 200.000,00 DEM da je vjerojatno limit kojeg je banka smatrala dovoljnim osiguranjem s time što se uvijek radilo o većem iznosu koji bi eventualno pokrio buduće plasmane. S g. Crljenicom da su vođeni pregovori o budućim plasmanima, o čemu da je vođeno puno razgovora, ali da je sve ovisilo o poslovanju firme. Razlog zašto društvu MEDITERAN d.o.o. nije odobreno prolongiranje kredita je u tom što je firma postala nelikvidna. Što se tiče zaključenja Ugovora o kreditu od 16. veljače 2001. istaknuo je kako ne vjeruje da je takav ugovor potpisan.

Iskaz svjedoka sud prihvaća u cijelosti, ocjenjujući da je isti dan objektivno i uvjerljivo.

Zakonski zastupnik društva MEDITERAN d.o.o. u vrijeme nastanka spornog poslovnog odnosa s tuženikom, Livio Crljenica je naveo kako do siječnja 1999. njegova poslovna banka bila Croatia banka, te da se obratio tuženiku radi izdavanja bankarske garancije u visini od 300.000,00 kn, jer mu je navedeni iznos bio potreban za njegovog dobavljača, dok je mu je druga polovica bila pokrivena garancijom Croatia banke. Naveo je kako mu je 4. siječnja 1999., od strane tuženika dana načelna suglasnost za izdavanje garancije, ali je krenuo u prikupljanje dokumentacije, a da je uvjet banke bio da otvori žiro-račun kod tuženika. Od strane banke da je zahtijevana procjena nekretnine, vlasnički listovi, te obrazac BON 2. Procijenjena vrijednost od strane vještaka za nekretnine koje je dao kao sredstvo osiguranja naplate da je iznosila 256.000,00 DEM, no kako su na nekretnini dograđivani novi sadržaji da je upisao vrijednost od 320.000,00 DEM. Nakon predaje dokumentacije čekao je odgovor banke, te je napomenuo da tada nije bilo riječi o kreditu već je isključivo u odnosu na banku postavio zahtjev za otvaranje bankarske garancije. Za ponuđena sredstva osiguranja naplate tražio je da se otvori garancija u iznosu od 600.000,00 kn, a kasnije da je po kreditu plasiran iznos od 43.000,00 DEM, te da bi to predstavljalo protuvrijednost od 200.000,00 DEM, te je računao da će dobiti taj iznos, te da je upravo zbog toga sačinjen Ugovor o osiguranju novčane tražbine od 26. travnja 1999. Po zahtjevu za otvaranje bankarske garancije dobio je 350.000,00 kn, a na upit zašto nije garancija izdana na punih 600.000,00 kn koje bi odgovarali sredstvu osiguranja g. Brumnić da mu nije dao nikakav odgovor. Kredit je sam zatražio naknadno, te je isti bio plasiran 27. travnja 1999., te je po ugovoru plasiran kredit upravo u iznosu u kojem su se i sporazumjeli. Banka da je unaprijed obećala prolongate, a budući da je rok dospijeća bio ugovoren na tri mjeseca, računao je na 8 prolongata, što da je i bilo, ali da ga je banka prikratila za rok unesen u ugovore za povrat kredita. Ističe da je do blokada računa društva MEDITERAN d.o.o. došlo prije roka, jer da je prilikom zaključenja ugovora o kreditu bilo dogovoreno da će banka pozivati tužitelja na plaćanje kamate i na pozivanje na zaključenje prolongata. Ugovori o prolongatu da su bili i potpisivani i tom prilikom bila mu je izdavana zadužnica koju je morao ovjeriti kod javnog bilježnika. Zadužnice su potpisivane poslije ugovora odnosno u trenutku kada su mu zadužnicu predali radi ovjere ugovori su bili potpisani i od strane direktora podružnice i s njegove strane. Svi ostali instrumenti osiguranja naplate, pr. mjenica dana je i prije 26. travnja 1999. i to je vrijedilo za sve učinjene prolongate. Ne zna zašto nema u posjedu ugovor kojem pripada zadnja zadužnica koju je ovjerio 5. ožujka 2001. godine. Istaknuo je da je zadnji ugovor o prolongatu potpisan 16. veljače 2001., te da je na tom primjerku već bio potpis direktora podružnice. Ugovori o prolongatu da su bili u posjedu banke, a primjerak ugovora mu se predavao kada je donio zadužnicu ovjerenu od strane javnog bilježnika. Naveo je da ne bi bio sklopio ugovor sa Zagrebačkom bankom da je znao da mu se neće plasirati iznos od protuvrijednosti od 200.000,00 DEM.

Na temelju provedenog dokaznog postupka sud zaključuje kako su društvo MEDITERAN d.o.o. i tuženik bili u poslovnom odnosu temeljem Ugovora o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnina od 26. travnja 1999., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 27. travnja 1999., Ugovora o izdavanju garancije broj 93/99 od 27. travnja 1999., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 28. srpnja 1999., Ugovora o izdavanju garancije broj 98/99 od 16. kolovoza 1999., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 28. kolovoza 1999., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 28. veljače 2000., Ugovora o izdavanju garancije broj 3769 od 12. travnja 2000., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 14. travnja 2000., Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od

17. listopada 2000. i Ugovora o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 17. siječnja 2001.

Što se tiče navedenog Ugovora o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnina od 26. travnja 1999., tuženik kao banka se nije obvezao tužitelju isplatiti novčani iznos od 200.000,00 DEM, već je isti zaključen u svrhu osiguranja za izdanu mjernicu u visini od 200.000,00 DEM. Navedeni Ugovor je temeljem javno objavljene presude Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev 499/13-4 od 24. rujna 2014. utvrđen ništetnim temeljem tužbe Livia Crljenice i društva Mediteran d.o.o. protiv Zagrebačke banke d.d., koji je vođen radi utvrđenja ništetnosti ugovora i priznanja prava vlasništva nekretnina, jer je Zagrebačka banka d.d., temeljem navedenog Ugovora, nekretnine Livia Crljenice, kao fiducijarnog dužnika prenijela u svoje vlasništvo. Prema stavu suda, isto nije odlučno za konačno rješenje ovoga spora, jer je tuženik društvo MEDITERAN d.o.o. blokirao 22. veljače 2001. temeljem zadužnice OV-743/01 u iznosu od 196.900,00 kn (50,00 DEM po srednjem tečaju 1 DEM=3,938 HRK), te 30. ožujka 2001. temeljem zadužnice OV-2638/00 u iznosu od 400.000,00 kuna, koje nisu bile vezane uz Ugovor o osiguranju novčane tražbine od 26. travnja 1999.

U pogledu navoda ranijeg zakonskog zastupnika tužitelja kako s tuženikom ne bi bio zaključio Ugovor o kreditu da je znao da mu tuženik neće dati kredit od 200.000,00 DEM, te da je očekivao da će mu tuženik isplatiti iznos protuvrijednosti od 200.000,00 DEM, ističe se kako isto nije odlučno za donošenje odluke u ovome postupku, jer je do ugovornog odnosa došlo, te su stranke poslovale od 1999. do 2001.

Što se tiče spornog Ugovora o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., u pogledu kojega postoji nesuglasje između stranaka u pogledu njegova zaključenja, sud je stava kako do zaključenja navedenog ugovora nije došlo. Naime, temeljem čl. 1066. st. 1. Zakona o obveznim odnosima važećeg u vrijeme zaključenja ovog spornog ugovora (Narodne novine, br. 53/1991, 73/1991, 3/1994, 111/1993, 107/1995, 7/1996, 91/1996, 112/1999, 88/2001, dalje: ZOO), bilo je propisano da ugovor o kreditu mora biti sklopljen u pismenoj formi, a čl. 72. st. 1. ZOO-a bilo je propisano da kada je za sklapanje ugovora potrebno sastaviti ispravu, ugovor je sklopljen kad ispravu potpišu sve osobe koje se njim obvezuju. Kako ne postoji dokaz da je tuženik potpisano takav ugovor, kojega niti tužitelj nema u svom posjedu, za razliku od svih drugih zaključenih ugovora, ne može se reći za je do zaključenja naprijed navedenog, spornog ugovora došlo.

Tužitelj navodi kako do blokade računa društva MEDITERAN d.o.o. ne bi bilo došlo da je tuženik po navedenom Ugovoru o kreditu društvu MEDITERAN d.o.o. isplatio ugovoreni iznos. No, sud nije Banka da bi u ovom postupku ocjenjivao je li društvo MEDITERAN d.o.o. imalo kreditnu sposobnost za odobrenje navedenog kredita, i je li taj kredit trebalo odobriti, niti to sud smije činiti. Sud je vezan postavljenim tužbenim zahtjevom, koji postavlja tužitelj, a postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj traži naknadu štete. Tužitelj, postavljenim tužbenim zahtjevom, nije doveo u pitanje valjanost zaključenih ugovora o kreditu i garancija koje su predmetom postupka, a iz dostavljenih isprava ne proizlazi da bi postojala nepravilnost navedenih isprava na koje sud pazi po službenoj dužnosti. Stoga, kako je Zakon o obveznim odnosima propisivao pismenu formu za zaključenje ugovora o kreditu, te kako takav ugovor nije dostavljen u spis, ocijenjeno je da Ugovor o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., nije sklopljen.

Niti činjenice što je prvotno naplaćena naknada po Ugovoru o kreditu broj 3200500104 (kreditna partija broj 3780210623) od 16. veljače 2001., pa kasnije stornirana, kao i činjenica što je za taj ugovor dano osiguranje, ne utječe na navedeni zaključak, jer tuženik nije društvo MEDITERAN d.o.o. blokirao po navedenom sredstvu osiguranja, odnosno tuženik sredstva

osiguranja po navedenom ugovoru nije aktivirao čime bi ukazivao da bi taj ugovor bio sklopljen.

Također nije sporno da su stranke pregovarale oko zaključenja navedenog Ugovora o kreditu, te da je očito i bio pred realizacijom, ali na temelju provedenog dokaznog postupka, sud nema dovoljno činjenica, temeljem kojih bi došao do zaključka da je Ugovor i sklopljen. Uz to tuženik tijekom cijelog postupka izričito negira postojanje tog Ugovora, pa iako mu je od strane suda naloženo da dostavi navedeni Ugovor, isti nije dostavio uz navode kako istoga ne posjeduje jer nije zaključen. S obzirom na to i provedene dokaze na tu okolnost, sud drži kako se ova činjenica ne može tumačiti na štetu tuženika, jer se iz ostalih provedenih dokaza, ne može zaključiti da je do zaključenja spornog Ugovora o kreditu od 16. veljače 2001. došlo.

Prema nalazu vještaka proizlazi kako je do dana blokade računa ostala nepodmirena kamata po kreditu 3780209528 u iznosu od cca 235 DEM iz siječnja 2001., 341,40 kn naknade po kreditu 3780210270 od 17. siječnja 2001., i glavnica kredita 3780210270 u iznosu od 43.080,51 DEM u protuvrijednosti 169.651,08 kuna od 17. veljače 2001. Dana 22. veljače 2001. temeljem zadužnice OV-743/01 tuženik je blokirao račun tužitelja u iznosu od 196.900,00 kn (50.000 DEM po srednjem tečaju 1 DEM=3,938 HRK), te 30. ožujka 2001. temeljem zadužnice OV-2638/00 u iznosu od 400.000,00 kuna. S obzirom na navedene činjenice, a kako nije utvrđeno da je Ugovor o kreditu od 16. veljače 2001. zaključen između stranaka, ne proizlazi da je tuženik protupravno blokirao društvo MEDITERAN d.o.o.

Navodi tužitelj da je društvo MEDITERAN d.o.o. protupravno blokirano, odnosno da tuženik nije imao pravo potraživati sredstva koja nisu dospjela, jer da je prema Ugovoru u osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine od 26. travnja 1999., u čl. 1. st. 3. ugovoreno da tražbina vjerovnika dopijeva podnošenjem mjenice na naplatu, a najkasnije 26. travnja 2001., nisu prihvaćeni, naime navedeni je ugovor utvrđen ništetnim što znači da ne proizvodi učinke između stranaka, ali i da nije utvrđen ništetnim, Ugovor o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva nekretnine od 26. travnja 1999., je bio ugovor o osiguranju, a prema stipulaciji navedene ugovorne odredbe ne proizlazi da tuženik nije mogao blokirati društvo MEDITERAN d.o.o. do 26. travnja 2001., ukoliko je za to bilo zakonskih razloga, već bi to bio mogao bilo kada, ukoliko su se za to stekli uvjeti temeljem tog, a najkasnije do 26. travnja 2001.

Prigovori tužitelja da je tuženik svojevolumno odlučio kada će postupati po zahtjevu za korištenje kredita tužitelja, a kada prema odluci banke, misleći na Ugovor o kratkoročnom kreditu s valutnom klauzulom od 27. travnja 1999. koji je dijelom plaćen RONHILLU d.o.o., a dijelom Croatia banci d.d., nije prihvatljiv, jer nije životno da se tome, društvo MEDITERAN d.o.o. ne bi bilo odmah usprotivilo, niti je interes banke da vrši isplatu nekom trećem, a ne korisniku kredita ukoliko joj sam korisnik kredita nije dao uputu za takvo postupanje. Uz to je i sam tužitelj tijekom postupka isticao kako je prešao kod tuženika, jer ga njegova banka Croatia banka, nije mogla pratiti u njegovom poslovanju s društvom RONHILL d.o.o.

Prema odredbi članka 154. st. 1. tada važećeg ZOO-a, propisano je da tko drugome uzrokuje štetu dužan je naknaditi je ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje. Prema tome odgovornost za štetu je obveznopravni odnos u kojem je jedna strana dužna drugoj strani popraviti štetu, a druga je od prve ovlaštena zahtijevati popravljivanje štete, a nastaje pod pretpostavkom da je osoba odgovorna za štetu (štetnik) počinila protupravnu štetnu radnju zbog koje je nastala šteta osobi koja traži popravak štete (oštećenik) i ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete kao posljedice, pri čemu se sve navedene pretpostavke moraju ispuniti kumulativno.

U konkretnom slučaju sud je utvrdio da je tužitelj nije dokazao sve elemente propisane naprijed navedenom zakonskom odredbom, jer je dokazao da je s tuženikom bio u poslovnom odnosu temeljem više Ugovora o kreditu, ali nije dokazao da ga je tuženik protupravno blokirao,

čime se nisu ispunili kumulativno propisani zakonski uvjeti za nastanak štete, pa je radi navedenog tužitelj zahtjev ocijenjen neosnovanim.

Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, br. 91/92 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP), pa je tužitelj dužan tuženiku, čiji je tužbeni zahtjev usvojen, naknaditi troškove postupka.

Tuženiku je priznat trošak za pristup ročištu 20. svibnja 2020. u iznosu od 5.000,00 kn, za sastav podneska od 29. listopada 2020. u iznosu od 5.000,00 kn, za pristup ročištu 12. studenog 2020. u iznosu od 5.000,00 kn, za pristup ročištu 9. prosinca 2020. u iznosu od 5.000,00 kn, PDV u iznosu od 5.000,00 kn, sukladno Tbr. 8., 9. i 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, dalje: Tarifa), dok je sudska pristojba na odgovor na tužbu priznata u plaćenom iznosu od 2.466,78 kn (str. 360 spisa), odnosno sveukupno 27.466,78 kn, kako je to odlučeno u st. II. i III. izreke.

Kako je izmijenjenim čl. 500. ZPP brisana odredba da pred trgovačkim sudovima važi rok od 8 dana za ispunjenje činidbe, to je tužitelju naloženo da u roku od 15 dana izvrši činidbu kako je to navedeno u st. II. izreke odluke, sukladno čl. 328. st. 2. ZPP.

U Pazinu 21. siječnja 2021.

Sutkinja

Tamara Lakoseljac Benčić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana računajući od dana objave presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:

- Steč. upr. tužitelja,
- Pun. tuženika.

Broj zapisa: **eb2f6-556b1**

Kontrolni broj: **0f076-232b5-69172**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TAMARA LAKOSELJAC BENČIĆ, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.